Περιοδος 2η,
Νο 106
Οκτώβρης 2001
50 σέντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

ΟΧΙ ΑΛΛΑ ΑΘΩΑ ΘΥΜΑΤΑ

Σταματήστε αυτόν τον πόλεμο

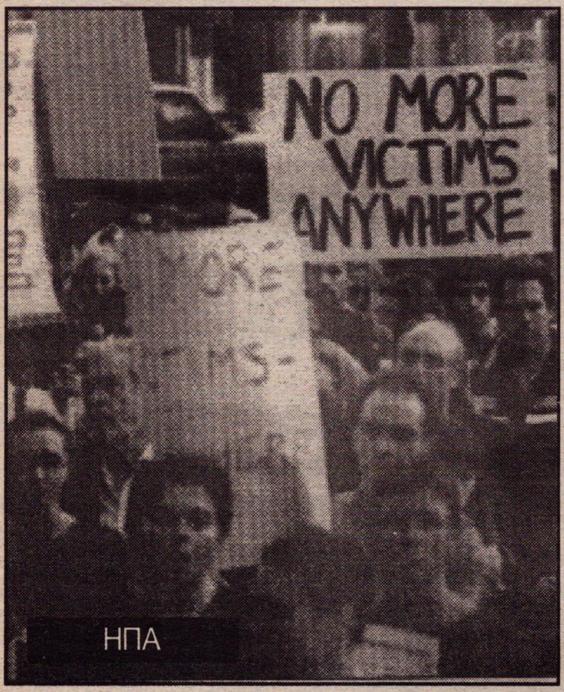

ΗΠΑ

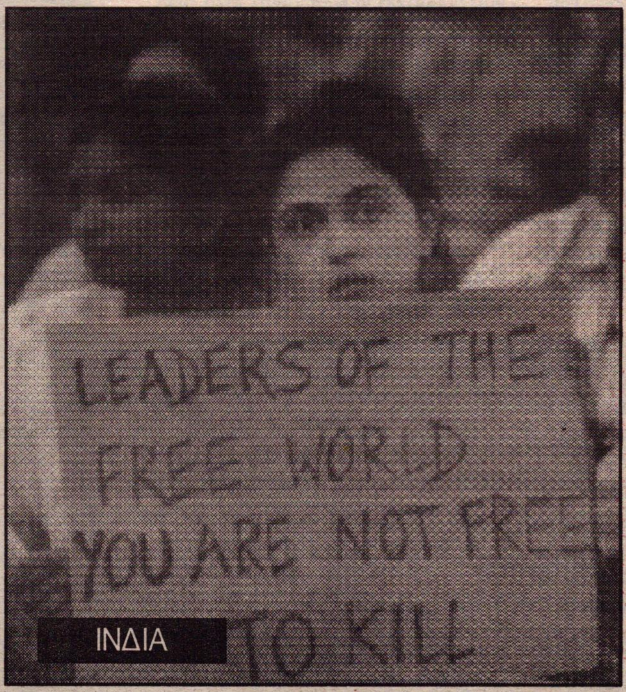

ΙΝΔΙΑ

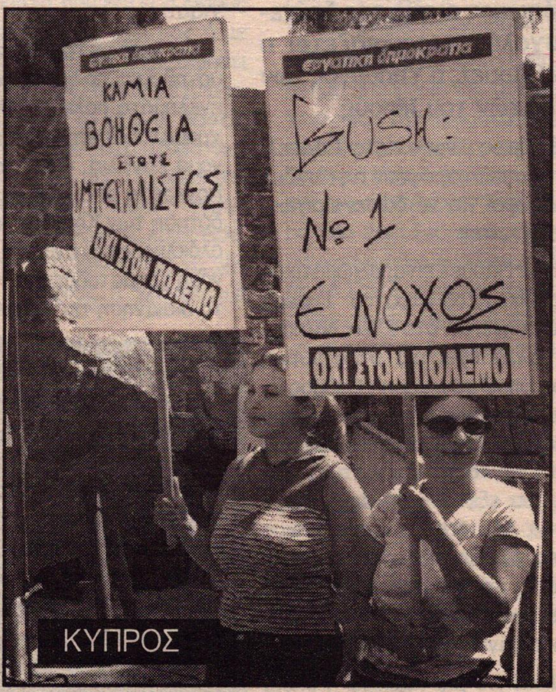

ΚΥΠΡΟΣ

Βάρβαροι βομβαρδισμοί

Με πυραύλους Κρουζ και σαρωτικούς βομβαρδισμούς ξεκίνησε ο Μπους τον δολοφονικό του πόλεμο στο Αφγανιστάν. Στην Καμπούλ τρομοκρατημένος ο κόσμος έτρεχε να κρυφτεί καθώς οι βόμβες έπεφταν σαν βροχή γύρω από το αεροδρόμιο.

Στη Δύση οι εφημερίδες που στηρίζουν τον πόλεμο μιλάνε με καμάρι για "εντυπωσιακή επίδειξη δύναμης" και επιλεγμένα κτυπήματα: βομβαρδιστικά Στελθ πλήττουν την Καμπούλ εφορμώντας από την βάση τους στο Μισούρι των ΗΠΑ, πύραυλοι Κρουζ-Τόμαχοκ εκτοξεύονται από τα βάθη της θάλασσας από τα βρετανικά υποβρύχια, "έξυπνα" όπλα κατευθυνόμενα από υπολογιστές, ιπτάμενα ραντάρ και ακτίνες λέιζερ χτυπούν τους στόχους με ακρίβεια μερικών μέτρων.

Την ίδια στιγμή στο Αφγανιστάν κυριαρχεί ο τρόμος, η θλίψη, η απόγνωση και ο πανικός. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, κάθε ηλικίας προσπαθούν να εγκαταλείψουν τα σπίτια και τα χωριά τους για να γλιτώσουν από τις επιθέσεις της "πολιτισμένης δύσης".

Ο Μπους, στο διάγγελμά του, υποκριτικά υποστηρίζει ότι ο πόλεμός του δεν στρέφεται ενάντια στους απλούς ανθρώπους, ότι στο στόχαστρο των επιχειρήσεών του βρίσκονται μόνο "επιλεγμένοι" στόχοι: τα στρατόπεδα εκπαίδευσης της Αλ-Κάιντα, της οργάνωσης του Οσάμα Μπιν Λάντεν, οι στρατιωτικές εγκαταστάσεις των Ταλιμπάν.

"Εξυπνες βόμβες"

Παραμύθια. Οι βομβαρδισμοί ακριβείας ήταν πάντοτε μια προκατασκευασμένη προπαγάνδα που είχε σαν στόχο να συγκαλύψει την πραγματική φρίκη του πολέμου. Στον πόλεμο του Ιράκ -όπου το αμερικανικό πεντάγωνο έκανε επιδείξεις "ακριβείας" μέσα από τις στημένες κάμερες του CNN- αποκαλύφθηκε ότι μόνο το 7% των βομβών ήταν "έξυπνες". Ενας ανώτερος αξιωματικός του Πενταγώνου αποκάλυψε λίγο μετά στις εφημερίδες ότι το 70% των βομβών που έριξαν στο Ιράκ δεν πέτυχαν τον στόχο τους.

Στις 13 Φλεβάρη του 1991 μια "κατευθυνόμενη από λέιζερ βόμβα" χτύπησε ένα καταφύγιο αμάχων. Οι νεκροί ξεπέρασαν τους 280. Τα σωστικά συνεργεία ανέσυραν τα διαμελισμένα σώματα 90 παιδιών από τα ερείπια.

Με τα ίδια ακριβώς ψέματα προσπάθησε, πριν από δυο χρόνια, να κρύψει τα εγκλήματά του το ΝΑΤΟ στον πόλεμο της Σερβίας. Τον Ιούνη του 1999 το αμερικανικό υπουργείο Αμυνας δήλωσε ότι το "99,6% των βομβών και των πυραύλων μας χτύπησαν τους στόχους τους". Μια μυστική έκθεση, όμως, του ίδιου του Πενταγώνου στα τέλη του 1999 παραδεχόταν ότι οι βόμβες χτύπησαν κύρια τους άμαχους, ενώ απέτυχαν να εντοπίσουν τα τανκς του Μιλόσεβιτς.

Το πρόβλημα δεν βρίσκεται στην τεχνολογία. Το περιοδικό Newsweek που εξασφάλισε ένα αντίγραφο της έκθεσης σχολίαζε: "*Οι αεροπορικές επιδρομές ήταν αποτελεσματικές στον Πόλεμο του Κοσσυφοπεδίου όχι ενάντια σε στρατιωτικούς στόχους αλλά ενάντια σε πολιτικούς. Οι στρατιωτικοί που σχεδιάζουν τις επιχειρήσεις δεν θέλουν να μιλάνε ανοιχτά για τρομοκρατικούς βομβαρδισμούς (οι 'στρατηγικοί στόχοι' είναι ο αγαπημένος τους ευφημισμός) όμως, ο στόχος ήταν να κάνουν τον σερβικό λαό να υποφέρει*".

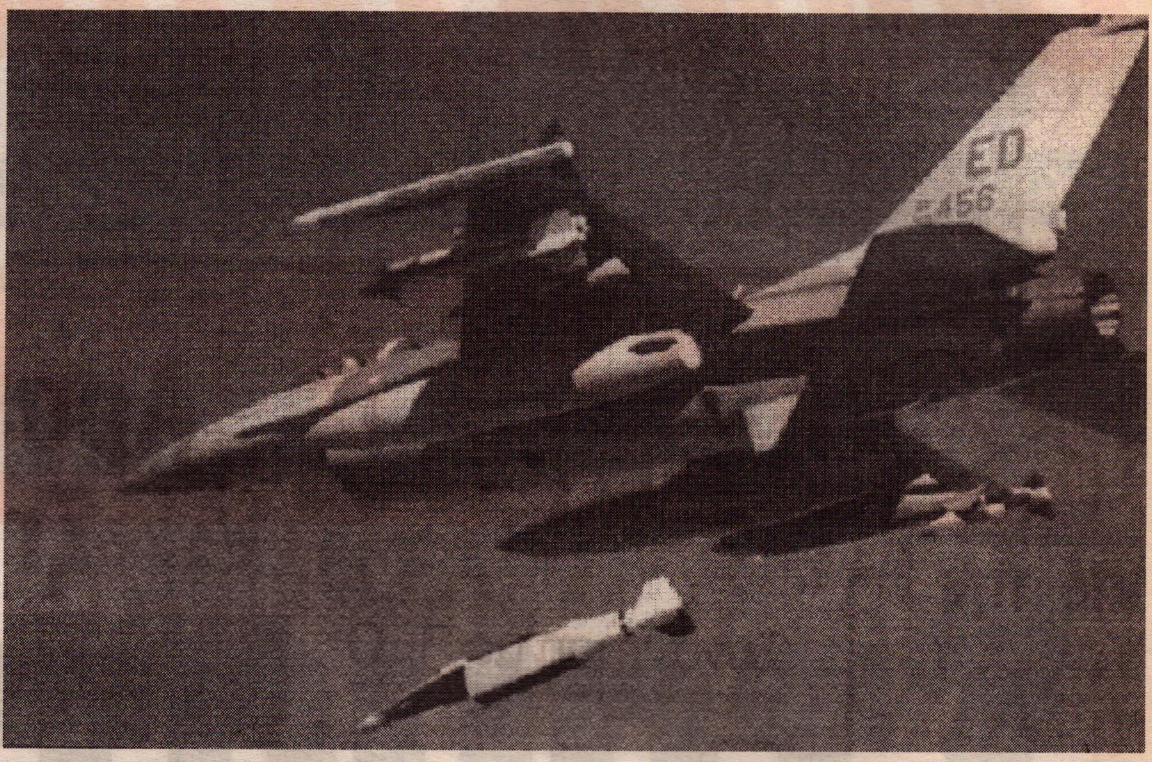

Αμαχοι

Οι σφαίρες, οι οβίδες, οι βόμβες και οι πύραυλοι πραγματικά θα χτυπήσουν "επιλεγμένους στόχους" στο Αφγανιστάν. Οι επιλεγμένοι στόχοι, όμως, δεν είναι οι -έτσι και αλλιώς στοιχειώδεις- στρατιωτικές εγκαταστάσεις των Ταλιμπάν. Ούτε τα άγνωστα κρησφύγετα του Μπιν Λάντεν. Οι επιλεγμένοι στόχοι είναι οι ίδιοι οι άμαχοι, οι ίδιοι οι απλοί άνθρωποι. Ηδη έχουν αναφερτεί οι πρώτοι νεκροί απο βόμβες που έπεσαν στο κτίριο των ΗΕ που ασχολείται με την αχρήστευση ναρκών, και σέ άλλες κατοικημένες περιοχές. Πίσω από τις υποκριτικές αναφορές στον Αφγανικό λαό και τις συμβολικές ρήψεις ανθρωπιστικής βοήθειας κρύβεται ένας αδίστακτος αιμοχαρής πόλεμος που έχει τον μαζικό θάνατο στην ίδια την σημαία του.

Οι υπεύθυνοι της τραγωδίας του Μανχάταν δεν μπορούν ούτε να βρεθούν, ούτε να συλληφθούν, ούτε να δικαστούν. Πέθαναν μαζί με τα υπόλοιπα θύματα της 11ης Σεπτέμβρη. Ο Μπους και οι σύμμαχοί του ξέρουν πολύ καλά ότι το χέρι που τους έσπρωξε σε αυτή την πράξη ήταν η δυστυχία και η απόγνωση που γεννάει η ληστρική πολιτική τους -η επέλαση των πολυεθνικών εταιριών και οργανισμών τους- στην Αφρική, την Ασία, την Λατινική Αμερική. Τώρα μακελεύουν κυνικά το Αφγανιστάν με ένα και μοναδικό στόχο: να στείλουν στα θύματά τους το μήνυμα ότι είναι αδίστακτοι, ότι τα αντίποινα για τις επιθέσεις «καμικάζι» μπορούν να βυθίσουν σε ακόμα μεγαλύτερη δυστυχία αυτούς τους λαούς.

Πού θα οδηγήσει αυτή η βρόμικη εκστρατεία; Ακόμα και οι ίδιοι οι εμπνευστές της παραδέχονται, στα διαγγέλματα και τα μηνύματά τους, ότι θα φέρει ακόμα μεγαλύτερη βία, ότι θα γεννήσει και νέες "τρομοκρατικές" επιθέσεις, ότι θα εντείνει την αστάθεια σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Η επίθεση ενάντια στο Αφγανιστάν είναι επίθεση ενάντια σε όλους τους απλούς ανθρώπους, οπουδήποτε και αν ζούνε σε αυτόν τον πλανήτη. Γι' αυτό χιλιάδες και χιλιάδες διαδηλωτές ξεχύθηκαν από την πρώτη κιόλας μέρα στους δρόμους σε εκατοντάδες πόλεις του κόσμου για να φωνάξουν "σταματήστε αυτόν τον πόλεμο". Αυτό το έγκλημα δεν θα τους αφήσουμε να το ολοκληρώσουν.

Κόλιν Πάουελ: Από τη σφαγή του Μι Λάι στη σφαγή της Βασόρα

Ολες αυτές τις μέρες οι αναλυτές στα ΜΜΕ και διάφοροι αλλοι προσπαθούν να μας παρουσιάσουν ότι στην αμερικάνικη κυβέρνηση υπάρχουν δυό σχολές σκέψης, τα γεράκια που θέλουν τον πόλεμο και οι «μετριοπαθείς» που προσπαθούν να δώσουν άλλες λύσεις. Εκπρόσωπος αυτής της δεύτερης σχολής παρουσιάζεται ο Κόλιν Πάουελ, ο Υπουργός των Εξωτερικών του Μπούς.

Ποιός όμως είναι ο Κόλιν Πάουελ, προς τον οποίο στρέφουν τις ελπίδες του διάφοροι για να δώσει ειρηνική λύση στη κρίση;

Ο Κόλιν Πάουελ είναι αξιωματικός του αμερικάνικου στρατού. Σημερα μπορεί να ηγείται στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ, αλλά έχει μια στρατιωτική καριέρα όπου σαν χαμηλόβαθμος αξιωματικός συμμετείχε στον πόλεμο του Βιετνάμ. Ηταν από αυτούς που συμμετείχαν στην ανακριτική επιτροπή που εξέτασε τη σφαγή στο χωριό Μι Λάι, όπου ο αμερικάνικος στρατός δίδαξε πώς σφάζονται οι άμαχοι. Ο Κόλιν Πάουελ ήταν από αυτούς που φρόντισαν να απαλλαγούν οι σφαγείς του Μι Λάι.

Ακολούθησε μια καριέρα η οποία στη συνέχεια τον έφερε να είναι σε ανώτερο βαθμό αξιωματικός του αμερικάνικου στρατού την περίοδο του πόλεμου στην Νικαράγουα, όπου ο αμερικάνικος στράτος χρηματοδότησε και οργάνωσε τους Κόντρας. Οι περιγραφές που υπάρχουν στις εφημερίδες της περιόδου για το πώς οι Κοντρας δολοφονούσαν τους άμαχους στη Νικαράγουα είναι ανατριχιαστικές.

Για εκείνον τον πόλεμο είχε δημιουργηθεί και πάλι σκάνδαλο και για τα εγκλήματα πόλεμου αλλά και για τη χρηματοδότηση μέσα από τα παράνομα κανάλια. Οταν το αμερικάνικο Κογκρέσο απαγόρευσε τη χρηματοδότηση των Κόντρας, στήθηκε ένας ολόκληρος μηχανισμός για την παράνομη χρηματοδότησή τους μέσα από τη διακίνηση της ηρωίνης.

Ποιος ήταν επικεφαλής της έρευνας που έβγαλε λάδι τον Ολιβερ Νορθ και όλους αυτούς που ευθύνονται για τα εγκλήματα στη Νικαράγουα; Ο Κόλιν Πάουελ. Στη βάση αυτού του καταλόγου του τι είχε στο φάκελό του αυτός ο λαμπρός αξιωματικός του αμερικάνικου στρατού έγινε αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων της Αμερικής. Και σαν αρχηγός των ενόπλων δυνάμεων της Αμερικής διεύθυνε τον πόλεμο στο Ιράκ. Εναν πόλεμο ο οποίος έχει αφήσει πίσω του όχι μόνο 100.000 νεκρούς στη διάρκεια του πολέμου, όταν ο Ιρακινός στρατός βομβαρδίστηκε την ώρα που υποχωρούσε από το μέτωπο αφού είχε υπογράψει τη συνθηκολόγησή του -και αυτό ήταν από τα πιο τερατώδη εγκλήματα πολέμου. Αλλά ακολουθήθηκε από ένα έγκλημα πολέμου κολοσσιαίων διαστάσεων. Στο Ιράκ έχουν πεθάνει 500.000 παιδιά σαν αποτέλεσμα του πολέμου που διεύθυνε ο κ. Κόλιν Πάουελ και οι όμοιοί του και των οικονομικών κυρώσεων που επέβαλαν σε όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '90. Αν ο Κόλιν Πάουελ να είναι η "μετριοπαθής" πτέρυγα στην κυβέρνηση Μπους. Φανταστείτε τι είναι οι άλλοι.

Αυτοί ειναι εγκληματίες πόλεμου. Αυτοί είναι που διευθύνουν τον νέο πόλεμο σήμερα και σε αυτούς είναι που δηλώνουν πίστη και αφοσίωση η κυβέρνηση Κληρίδη και όλη σχεδόν η πολιτική ηγεσία και τους παραχωρούν τα αεροδρόμια τα λιμάνια τον εναέριο χώρο και ότι άλλο ζητήσουν για να τον διεξάγουν. Οι «ανησυχίες» για να μην χρησιμοποιηθούν οι διευκολύνσεις σε βάρος «γειτονικών λαών» ή εναντίον αμάχων δεν είναι παρά η απαραίτητη σάλτσα υποκρισίας για να καλύψει την συνενοχή της δικής μας αρχουσας τάξης σε αυτόν το βρόμικο πόλεμο.

Κλοιός πείνας

"Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι φίλες με τον λαό του Αφγανιστάν" λέει το πολεμικό διάγγελμα του Μπους, σταλμένο λίγα λεπτά μετά τις πρώτες επιθέσεις. Και σε ένδειξη της "φιλίας" αυτής η κυβέρνηση των ΗΠΑ και των συμμάχων τους ξεκινάνε τώρα μια από τις μεγαλύτερες γενοκτονίες σε βάρος των Αφγανών στην πρόσφατη ιστορία τους.

Οι βόμβες είναι μόνο η μια όψη αυτού του φρικιαστικού εγκλήματος. Η άλλη είναι η πείνα. Ο χειμώνας είναι πολύ βαρύς στο Αφγανιστάν, "απόλυτος" όπως γράφει στο άρθρο του "Γενοκτονία ή ειρήνη", που δημοσιεύθηκε λίγες μέρες πριν από την επίθεση στην εφημερίδα Guardian ο Τζορτζ Μομπιό:

"Οι μαρτυρίες των ανθρωπιστικών αποστολών, που γνωρίζουν καλά το Αφγανιστάν, λένε ότι μετά την πρώτη βδομάδα του Νοέμβρη, τίποτα δεν μπορεί πια να γίνει.

Ενας άνθρωπος χρειάζεται 18 κιλά τρόφιμα κάθε μήνα για να μην πεθάνει. Αν είναι σωστοί οι υπολογισμοί του ΟΗΕ και 1,5 εκατομμύριο άνθρωποι καταφέρουν να εγκαταλείψουν τη χώρα, περίπου 6,1 εκατομμύρια πεινασμένοι θα μείνουν πίσω. Με άλλα λόγια, σε πέντε βδομάδες το Αφγανιστάν χρειάζεται 580.000 τόνους τρόφιμα για να τα βγάλει πέρα ο πληθυσμός του τον χειμώνα και εκτός από αυτά κουβέρτες, φάρμακα, νερό... Τα τρόφιμα μόνο θα χρειάζονταν 21.000 φορτηγά ή 19.000 αεροπλάνα μεταφοράς...

Ακόμα και χωρίς την απειλή του πολέμου, μια επιχείρηση αυτού του μεγέθους θα είχε ελάχιστες πιθανότητες επιτυχίας. Τώρα, καθώς το Αφγανιστάν ετοιμάζεται για την εισβολή, είναι απλά αδύνατη...".

Την πρώτη μέρα του πολέμου τα αμερικανικά αεροπλάνα, μαζί με τις βόμβες έριξαν μερικούς τόνους "ανθρωπιστικού υλικού" στο Αφγανιστάν για να δείξουν το υποτιθέμενο ενδιαφέρον τους για τους απλούς ανθρώπους. Τα τρόφιμα που έριξαν μπορούν να θρέψουν όλους και όλους 30.000 ανθρώπους για μια και μοναδική μέρα. Στο μεταξύ οι αποστολές του ΟΗΕ, όπως ήταν φυσικό, σταμάτησαν.

Παράπλευρη απώλεια και αυτή; Μάλλον προσχεδιασμένο έγκλημα.

ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ — ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΟΧΙ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ

να μή γίνουμε συνένοχοι σ' αυτόν το βρώμικο πόλεμο

Η πρώτη απώλεια σε κάθε πόλεμο είναι η αλήθεια. Αυτή σκοτώθηκε πρίν ακόμη αρχίσουν να πέφτουν οι πρώτες βόμβες στο Αφγανιστάν. Και τι δεν μας είπαν οι Αμερικανοί και οι σύμμαχοι τους για να δικαιολογήσουν αυτό τον πόλεμο. «Πόλεμος κατα της τρομοκρατίας», «πόλεμος για την ελευθερία» «πόλεμος για τον πολιτισμό». Τα ψέμματα και η υποκρισία τους είναι χωρίς όρια.

Πως μπορούν να μιλούν για τον Μπίν Λάντεν σαν τον μεγαλύτερο τρομοκράτη και να μην λένε λέξη για το ότι ήταν πράκτορας της CIA και δικό τους κατασκεύασμα. Πως μπορούν να αναφέρονται στην Αλ Κάϊντα και να μην λένε λέξη ότι πρίν μερικά χρόνια τους χαρακτήριζαν σαν «μαχητές της ελευθερίας». Πώς μπορούν να χαρακτηρίζουν την καταστροφή της Νέας Υόρκης σαν «έγκλημα κατα της ανθρωπότητας» και να μήν λένε λέξη για την δολοφονία δεκάδων χιλιάδων ιρακινών στο δρόμο για τη Βασόρα, που επέστρεφαν απο το Κουβέιτ μετά την συνθηκολόγηση.

Οι αμερικανοί ξαναγράφουν την ιστορία όπως τους βολεύει. Κατασκευάζουν ειδήσεις όπως έκαναν στους προηγούμενους πολέμους και μας βομβαρδίζουν με την προπαγάνδα τους. Προσπαθούν να μας πείσουν ότι αυτός είναι ένας δίκαιος πόλεμος που πρέπει να τους βοηθήσουμε όλοι να τον κερδίσουν. Μόνο αφελείς μπορούν να πιστεύουν ότι αυτός είναι ένας πόλεμος ενάντια στη τρομοκρατία. Αντίθετα είναι ένας πόλεμος που θέλει να επιβάλει την τρομοκρατία σε όσους αμφισβητούν την κυριαρχία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και απειλούν τα συμφέροντα του.

Ιμπεριαλιστικός πόλεμος

Αυτός είναι ο 3ος ιμπεριαλιστικός πόλεμος μέσα στα τελευταία 10 χρόνια και γίνεται γιατί στην πραγματικότητα οι προηγούμενες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις όσο βάρβαρες κι αν ήταν δεν πέτυχαν τους στόχους τους.

Το τόξο που απλώνεται από τη Βόρεια Αφρική, τη Μέση Ανατολή και καταλήγει στο Αφγανιστάν και στο Πακιστάν είναι μια περιοχή που είναι γνωστή για τη στρατηγική της σημασία, που συμπεριλαμβάνει τα μεγαλύτερα αποθέματα πετρελαίου στον κόσμο. Οι προηγούμενες επεμβάσεις αντί να επιτύχουν την σταθεροποίηση και τον έλεγχο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή έχουν καταλήξει να δημιουργήσουν μια κατάσταση πλήρους αποσταθεροποίησης.

Ο κατάλογος των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων στην περιοχή είναι ατέλειωτος: πόλεμος στο Ιράν στη δεκαετία του '80 μετά την ανατροπή του Σάχη, το 1984, βομβαρδισμός της Βηρυτού διότι ένα φορτηγό φορτωμένο με εκρηκτικά είχε ανατινάξει τον αμερικάνικο στρατώνα μέσα στη Βηρυτό. Το 1986 βομβαρδισμός της Λιβύης διότι τότε η χώρα που κατηγορούσαν για τρομοκρατία ήταν η Λιβύη. Ο πόλεμος στο Ιράκ το 1990, ο ασταμάτητος πόλεμος του Ισραήλ πάνω στην Ιντιφάντα και ούτω καθεξής.

Στην πραγματικότητα το Αφγανιστάν και οι Ταλιμπάν είναι τελευταίοι σ' αυτόν τον κατάλογο. Ετσι φτάσαμε αυτή η περιοχή του πλανήτη να είναι η περιοχή στην οποία ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι ο πιο μισητός έχοντας αποσταθεροποιήσει ακόμα και τα πιο πιστά του καθεστώτα. Ο Σανταμ Χουσεΐν ήταν καθεστώς πιστό στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Οταν σταματησε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα τους κατέληξε να του κάνουν πόλεμο. Οι Ταλιμπάν επιβλήθηκαν στο Αφγανιστάν απο τους αμερικανούς και τους συμμάχους τους μόλις πριν από 5 χρόνια και μέσα σε 5 χρόνια η μεταστροφή είναι πλήρης γιατί ούτε οι Ταλιμπάν ήταν σε θέση να ελέγξουν το Αφγανιστάν για λογαριασμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Είχαν υπογράψει συμφωνία με την UNOCAL για πετρελαιαγωγό ο οποίος θα περνούσε από τα εδάφη του Αφγανιστάν. Ο πετρελαιαγωγός ποτέ δε χτίστηκε γιατί οι Ταλιμπάν δεν είχαν τον έλεγχο σε όλα τα εδάφη του Αφγανιστάν και έτσι το σχέδιο απέτυχε.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει δημιουργήσει με τις επεμβάσεις του ένα τόξο που ολόκληρο υποθάλπει ανθρώπους που είναι διατεθειμένοι να πάνε στην αμερικάνικη πρεσβεία στο Ναϊρόμπι της Κένυας και να την ανατινάξουν, να πάνε στον αμερικάνικο στόλο στην Υεμένη και να τον ανατινάξουν ή να πέσουν με ένα αεροπλάνο πάνω στους πύργους της Ν. Υόρκης. Αυτά είναι αποτελέσματα του τρόπου με τον οποίο έχει κηρύξει τον πόλεμο ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σε όλους αυτούς τους πληθυσμούς.

Αυτές οι εικόνες, αυτές οι πραγματικότητες είναι απαραίτητες ακριβώς για να είμαστε ξεκάθαροι ότι αυτός ο πόλεμος που κήρυξε ο Μπους είναι συνέχεια των δυο προηγούμενων πολέμων που έκαναν και με τους οποίους δεν κατάφεραν να σταθεροποιήσουνε τον αμερικάνικο έλεγχο.

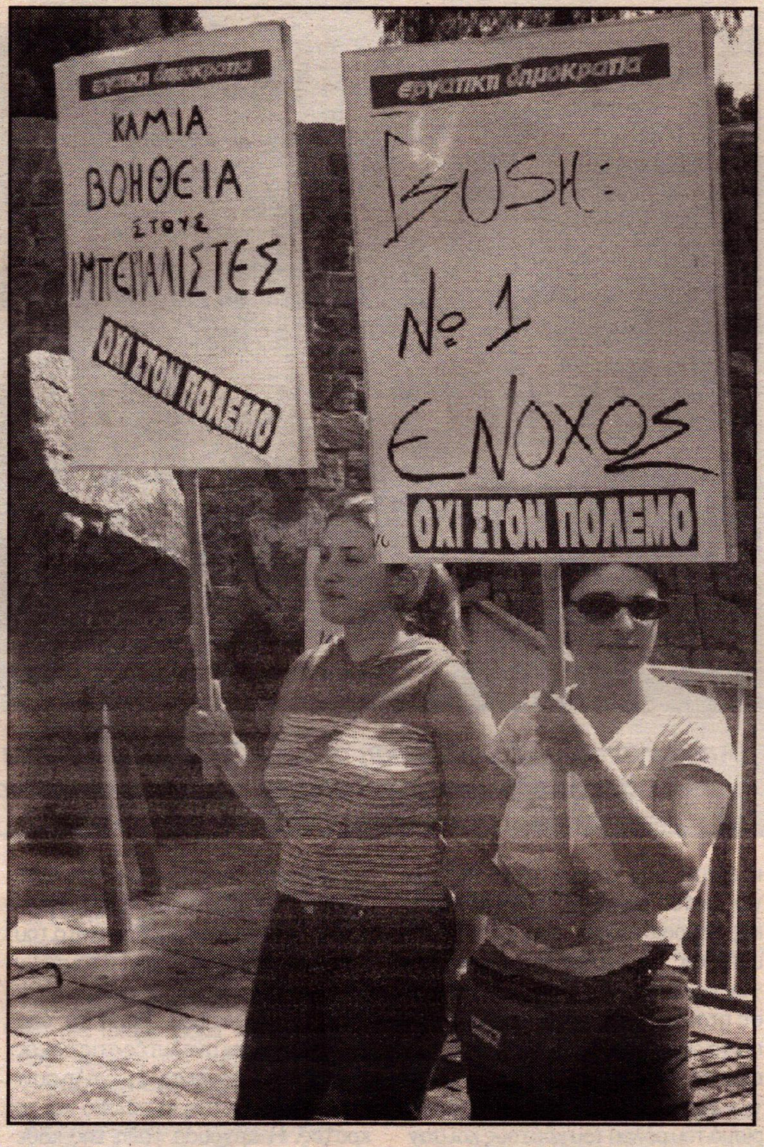

Αντιπολεμική εκδήλωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Πλατεία Ελευθερίας το Σάββατο 22 Σεπτεβρη. Επαναλήφθηκε και τα επόμενα Σάββατα

Συνένοχοι

Σ' αυτον τον βρόμικο πόλεμο συμμετέχει και η κυβέρνηση Κληρίδη όπως συμμετείχαν οι προκάτοχοι της στις προηγούμενες εκστρατείες. Οπως συμμετείχε ο Βασιλείου το '91 στον περσικό κόλπο. Ο ένας μετα τον άλλο οι κυβερνητικοί παράγοντες βγαίνουν και επαναλαμβάνουν τα επιχειρήματα του Μπούς και δηλώνουν έτοιμοι για κάθε παραχώρηση στους ιμπεριαλιστές.

Ηδη έχουν παραχωρήσει την χρήση του εναέριου χώρου, τα αεροδρόμια και τα λιμάνια για απεριόριστο χρόνο. Είναι μια σημαντική βοήθεια στους ιμπεριαλιστές ενω οι αμερικάνικοι σταθμοί και οι βρετανικές βάσεις στη Κύπρο είναι σίγουρο ότι παίζουν σημαντικό ρόλο και σε αυτό το πόλεμο όπως στους προηγούμενους.

Ο Κληρίδης και η κυβέρνηση του είναι συνένοχοι σε αυτό το βρόμικο ιμπεριαλιστικό παιχνίδι. Η κυνική ομολογία ότι πρέπει να ευθυγραμιστούν με την Ε.Ε. και ότι ελπίζουν σαν αντάλαγμα να έχουν μια θετική αντιμετώπιση απο τους αμερικανούς στο κυπριακό, αποκαλύπτει το μέγεθος της υποκρισίας τους. Οι διακηρύξεις περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, δικαιοσύνης και άλλα παρόμοια έχουν αξία μόνο όταν εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Για την ώρα πρέπει να μπούν στο καλάθι των αχρήστων και να συστρατευτούμε με τους «συμμάχους».

Σ' αυτό το βρόμικο παιχνίδι ο Κληρίδης έχει βρεί πρόθυμους συμπαραστάτες και την αντιπολίτευση και την ίδια την αριστερά. Ο Χριστόφιας χαρακτήρησε την στάση της Ε.Ε. που συντάχθηκε με τον Μπούς σαν θετικη, ενώ δήλωσε ότι «ανατρίχιασε» απο το μήνυμα του Μπίν Λαντεν. Δεν ξέρουμε αν «ανατρίχιασε» και απο την τρομοκρατική απειλή του Μπούς ότι «όποιος δεν είναι μαζί μας είναι εχθρός μας», αλλά οι απλοί άνθρωποι σε όλο το κόσμο ανατρίχιασαν.

Η σύγχιση στην αριστερά είναι τέτοια που ουσιαστικά την έχει οδηγήσει οχι μόνο σε αδράνεια αλλά σε πλήρη στήριξη των επιλογών της κυβέρνησης. Εχει μπλεχτεί μέσα στα ψευτοδιλήμματα που βάζει ο Μπούς και οι σύμμαχοι του: μαζί μας ή με τους τρομοκράτες, και έχει αφήσει τον κόσμο της αριστεράς μετέωρο. Συνθήματα όπως το έξω οι βάσεις που ήταν για χρόνια στο στόμα των οπαδών του ΑΚΕΛ, τώρα έχει θαφτεί τελείως. Ο αντιιμπεριαλισμός του πια περιορίζεται σε δηλώσεις και επικλίσεις προς τους αμερικανούς να μήν κτυπήσουν αμάχους ή γειτονικούς λαούς. Το χειρότερο είναι ότι στο ΑΚΕΛ φαίνονται να αποδέχονται τις διαβεβαιώσεις των αμερικανών ότι δεν θα κάνουν κάτι τέτοιο. Οι χιλιάδες των αθώων θυμάτων στο Ιράκ, στη Σερβία και οι πρώτοι νεκροί στο κτίριο των ΗΕ στη Καμπούλ δεν αφήνουν κανένα περιθώριο για την αξιοπιστία των αμερικανων. Το ίδιο και οι δηλώσεις του υπουργου Αμυνας των ΗΠΑ Ντόναλντ Ράμσφελντ που υποστηρίζει πλέον ανοιχτά ότι ο βομβαρδισμός του Αφγανιστάν είναι «μέρος ενός πολύ πλατύτερου σχεδίου» και ότι ίσως χρειαστεί να επεκτείνουν τις επιχειρήσεις και σε άλλα κράτη.

Διεθνισμός

Ο πόλεμος είναι πάντα μια μεγάλη δοκιμασία για την πολιτική της αριστεράς. Σε όλους τους πολέμους που έγιναν στη Κύπρο ή στον υπόλοιπο κόσμο το ΑΚΕΛ βρέθηκε με την λάθος πλευρά. Η στάση του καθορίστηκε απο το τι εξυπηρετεί καλήτερα τα συμφέροντα του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού και όχι τι εξυπηρετεί την εργατική τάξη και την πάλη για τον σοσιαλισμό.

Αυτό είναι κάτι που έφερε πολλές φορές στο παρελθόν το ΑΚΕΛ σε διάσταση με σημαντικά κομμάτια της βάσης του. Αυτή τη φορά ο κόσμος της αριστεράς που μένει μετέωρος απο την στάση του ΑΚΕΛ είναι πολύ περισσότερος. Αυτός ο κόσμος χρειάζεται ξεκάθαρες απαντήσεις. Είναι οργισμένος με όσα βλέπει και ακούει. Το ένστικτο του, του λέει ότι πρόκειται για έναν άδικο πόλεμο αλλά αυτό δεν είναι αρκετό. Χρειάζεται και τις απαντήσεις, τα επιχειρήματα για να νοιώσει την αυτοπεποίθηση να μετατρέψει την οργή του σε δράση.

Αυτά τα επιχειρήματα και τις απαντήσεις δεν θα τα βρεί απο το ΑΚΕΛ. Η πρόταση του στο θέμα της τρομοκρατίας και του πολέμου είναι «ενα σύστημα διεθνούς ασφάλειας κάτω απο την αιγίδα των Ηνωμένων Εθνών με βάση τον καταστατικό χάρτη των Η.Ε.». Μέσα απο τα Η.Ε. δεν είναι που πέρασαν οι αποφάσεις για τον πόλεμο στο Κόλπο, τη Γιουγκοσλαβία και τώρα το Αφγανιστάν; Δεν είναι οι μεγάλες δυνάμεις που ελέγχουν αυτούς τους οργανισμούς; Δεν μπορούν οι ιμπεριαλιστές που προκαλούν τον πόλεμο, τη φτώχεια και την αδικία, είτε αυτοί είναι Αμερικάνοι, Ρωσοι ή Κινέζοι να φέρουν την ειρήνη, τη δημοκρατία και την ευημερία στον πλανήτη.

Η πραγματική απάντηση στο σύστημα που γεννά την αδικία, τη φτώχεια, και την τρομοκρατία είναι οι αγώνες των εργαζομένων και η διεθνιστική αλληλεγγύη τους στην πάλη για τον σοσιαλισμό. Το διεθνές κίνημα που έχει ξεσπάσει εναντίον του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, απο το Σιάτλ μέχρι τη Γένοβα, είναι η πραγματική ελπίδα να βάλουμε τέρμα σ' αυτή τη βαρβαρότητα.

Αυτό το κίνημα είναι που σήμερα πρωταγωνιστεί στο αντιπολεμικό κίνημα. Κομμάτι αυτού του κινήματος είναι και οι κινητοποιήσεις που έγιναν εδώ ενάντια στο πόλεμο. Μπορούμε και πρέπει να τις δυναμώσουμε. Προς αυτή την κατεύθυνση η Εργατική Δημοκρατία έχει δώσει και δίνει όλες τις τες δυνάμεις. Ελάτε να το κάνουμε μαζί.

Αυτη η ειδική έκδοση της Εργατικής Δημοκρατίας είναι στηριγμένη πάνω σε άρθρα που δημοσιεύτηκαν σε πρόσφατα τεύχη της Εργατικής Αλληλεγγύης, εφημερίδας του Σοσιαλιστικου Εργατικού Κόμματος, αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα και του Socialist Woker της εφημερίδας του Socialist Wokers Party αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στη Βρετανία.

Και οι δυό οργανώσεις πρωταγωνιστούν στο αντικαπιταλιστικό και αντιπολεμικό κίνημα στη χώρα τους

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ **ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ**

ΟΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΜΠΟΥΣ

Το πραγματικό πρόσωπο της παγκοσμιοποίησης

Ο νέος πόλεμος που έχει εξαπολύσει ο Μπους έχει ξεσηκώσει αντιπολεμικό συναγερμό σε όλο τον πλανήτη. Είναι η τρίτη φορά μέσα σε μία δεκαετία, που η Αμερικάνικη υπερδύναμη ξεκινά μία δολοφονική ιμπεριαλιστική επέμβαση. Είναι μία ακόμα στιγμή στην ιστορία που μία ιμπεριαλιστική δύναμη βάζει τα κέρδη των ντόπιων επιχειρήσεων, πάνω από τις ζωές χιλιάδων ανθρώπων, σκορπώντας το θάνατο και την καταστροφή. Το παγκόσμιο μίσος απέναντι στην Αμερικάνικη υπερδύναμη το έχει γεννήσει η ίδια η αμερικάνικη πολιτική που εδώ και 50 χρόνια έχει χτίσει την οικονομική της ηγεμονία πάνω σε πτώματα εκατομμυρίων ανθρώπων.

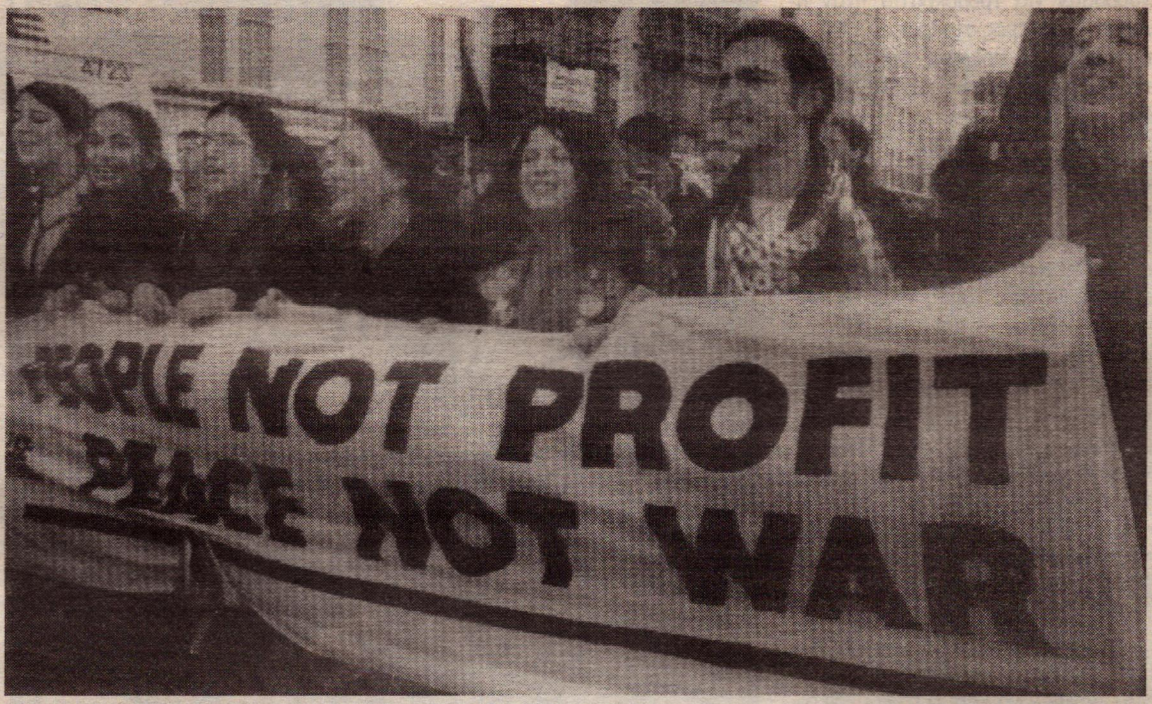

Απο αντιπολεμική διαδήλωση στο Λονδίνο. "Οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη" και "η ειρήνη πάνω απο τον πόλεμο" γράφει το πανώ που κρατούν μαθητές.

Μέσα από τους πολέμους και τις επεμβάσεις, μπόρεσαν μέσα στον εικοστό αιώνα να διαμορφωθούν οι μεγαλύτερες οικονομίες του πλανήτη. Στην πραγματικότητα οι G 8, οι 8 πλουσιότερες χώρες του κόσμου ανέβηκαν στο βάθρο των πρώτων ύστερα από εκατοντάδες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις μέσα από τις οποίες εξασφάλισαν η καθεμία για λογαριασμό της την κυριαρχία των δικών της επιχειρήσεων στην παγκόσμια οικονομική σκακιέρα.

Σήμερα βρισκόμαστε ξανά μπροστά σε ένα νέο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. "Η Μάικροσοφτ ή η Γκόλντμαν Σακς δεν θα στείλει αεροπλανοφόρα στον Κόλπο για να εξοντώσει τον Μπίν Λάντεν, μόνο ο αμερικάνικος στρατός μπορεί να το κάνει" αυτό έγραψε ο Φράνσις Φουκουγιάμα, πρώην υπάλληλος του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ, μετά την καταστροφή του Παγκόσμιου Κέντρου Εμπορίου πριν δύο εβδομάδες. Ο Φουκουγιάμα είναι γνωστός υπερασπιστής του καπιταλισμού και της παγκοσμιοποίησης. Ομως, αυτά τα λόγια θύμιζαν τα λόγια του Τόμας Φρίντμαν, δημοσιογράφου στην εφημερίδα New York Times, που στο ξεκίνημα του πόλεμου του Κόλπου το 1991 έλεγε: "Το αόρατο χέρι της αγοράς ποτέ δεν θα δούλευε χωρίς την κρυμμένη γροθιά. Η Μακ Ντόναλντ δεν μπορεί να αναπτυχθεί χωρίς τη μεγάλη εταιρεία όπλων Μακ Ντόνελ Ντάγκλας. Η κρυμμένη γροθιά που κρατά τον κόσμο ασφαλή για την τεχνολογία της Σίλικον Βάλεϊ, είναι ο στρατός, η αεροπορία και το πολεμικό ναυτικό της Αμερικής". Με άλλα λόγια ο Φρίντμαν εξηγούσε ότι η παγκοσμιοποίηση δεν μπορεί να δουλέψει χωρίς τον ιμπεριαλισμό και το ΔΝΤ ή ο ΠΟΕ δεν μπορούν να καθορίσουν την παγκόσμια οικονομία χωρίς την στρατιωτική μηχανή των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ.

Ιμπεριαλισμός

Ο νέος πόλεμος του Μπους δεν είναι ξεκομμένος από αυτή τη διαδικασία. Είναι ένας ακόμα πόλεμος που θέλει να εξασφαλίσει την ηγεμονία του κόσμου στις δυτικές πολυεθνικές και τους οικονομικούς μηχανισμούς της Δύσης. Παρόλο που αυτή η αλήθεια κάνει σήμερα χιλιάδες κόσμο να διαδηλώνει σε όλο τον πλανήτη, όλα τα προηγούμενα χρόνια αστοί πολιτικοί, οικονομολόγοι και δημοσιογράφοι που τάσσονταν υπέρ της οικονομίας της αγοράς είχαν την άποψη ότι η παγκοσμιοποίηση ήταν μία φιλειρηνική επιλογή. Το επιχείρημα ήταν ότι η κυριαρχία της αγοράς πάνω στις οικονομίες όλων των χωρών θα οδηγούσε στον περιορισμό του ρόλου του κράτους και σαν οικονομική αλλά και σαν στρατιωτική δύναμη.

Το 1996 ο Γενικός Διευθυντής του ΠΟΕ Ρενάτο Ρουγκέρο είχε πει ότι ο σύγχρονος κόσμος αντιμετωπίζει ένα δίλλημμα "παγκοσμοποίηση ή πόλεμος". Ο Φουκουγιάμα και άλλοι απολογιτές του συστήματος υποστήριζαν ότι η προσαρμογή του κάθε κράτους στους νόμους της αγοράς σε διεθνή κλίμακα, θα εξαφάνιζε σιγά σιγά την εθνική ιδιομορφία του κάθε κράτους, αφού οι νόμοι της αγοράς επιβάλλουν την όλο και πιο μικρή παρέμβαση του κράτους και του στρατού. Ετσι, υποστήριζαν ότι η παγκοσμοιποίηση θα οδηγούσε στην εξαφάνιση των συνόρων και θα οδηγούσε στον να γίνει ο πλανήτης ένα "παγκόσμιο χωριό" όπου οι νόμοι της αγοράς θα εξασφάλιζαν την ισορροπία.

Και μόνο την δεκαετία του '90 να κοιτάξει κανείς θα καταλάβει ποσο προκλητικά ψέματα είναι τα επιχειρήματα των απολογητών του συστήματος. Μέσα σε δέκα χρόνια είδαμε χιλιάδες αθώους ανθρώπους να χάνουν τη ζωή τους, στη διάρκεια μικρών ή μεγαλύτερων πολέμων και επεμβάσεων. Είδαμε τον αμερικάνικο στρατό να παρεμβαίνει άλλοτε κατευθείαν για να υπερασπίσει τα οικονομικά συμφέροντα των πολυεθνικών της Αμερικής, όπως ο πόλεμος για τα πετρέλαια του Κόλπου το 1991. Και άλλες φορές να παρεμβαίνει για να επιβεβαιώσει την πολιτική κυριαρχία και τη δύναμη των ΗΠΑ, όπως ο πόλεμος στη Σερβία το 1999. Είδαμε τη Ρωσία να κάνει επεμβάσεις στην Τσετσενία, την Κίνα να τρίζει τα δόντια στην Ταϊβάν, την Ινδία στο Πακιστάν ή τις ΗΠΑ να σκοτώνουν χιλιάδες παιδιά στη Σομαλία.

Πέρα από την υποκρισία των απολογητών του συστήματος, η πραγματικότητα είναι ότι η βαρβαρότητα του ιμπεριαλισμού είναι κομμάτι του ίδιου του συστήματος του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Παρά τα όσα έλεγαν οι αστοί αναλυτές στις αρχές του αιώνα υπάρχει πολύ μεγάλη σύνδεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και το κράτος. Η άρχουσα τάξη της κάθε χώρας χρησιμοποιεί το κράτος για τις οικονομικές και διπλωματικές της εξορμήσεις, για να μπορεί να επιβάλει την κυριαρχία της. Ετσι σήμερα ακόμη περισσότερο οι μεγαλύτερες πολυεθνικές έχουν καταφέρει να κρατούν την κυριαρχία τους ακριβώς γιατί στηρίζονται στην στρατιωτική μηχανή των κρατών που εδρεύουν, είτε για να μπορούν να παίρνουν φτηνές πρώτες ύλες και να εκμεταλλεύονται φτηνό εργατικό δυναμικό είτε ακόμα για να εξασφαλίσουν ότι θα μπορούν να επεκτείνονται μέσα σε μία κοινωνία σταθερότητας. Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις του κάθε κράτους, που επιδιώκουν μεγαλύτερα κέρδη, είναι που σπρώχνει την πολεμική μηχανή της κάθε χώρας να επιδεικνύει τη δύναμή της σκορπώντας το θάνατο.

Ενα βιβλίο απαραίτητο στην πάλη ενάντια στον πόλεμο. Ζητήστε το απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία

Αυτό δεν ισχύει μόνο για τις παγκόσμιες υπερδυνάμεις αλλά και για μικρότερες χώρες. Η ελληνική κυβέρνηση για παράδειγμα μπορεί να είναι μικρότερη ιμπεριαλιστική δύναμη, προσπάθησε όμως να είναι πάντα στο πλευρό του ΝΑΤΟ για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της δικιάς της άρχουσας τάξης. Οι ελληνοτουρκικοί ανταγωνισμοί κρύβουν από πίσω τους την κόντρα των καπιταλιστών στις δύο πλευρές του Αιγαίου για το από πια μεριά θα περάσουν οι αγωγοί του πετρελαίου της Κασπίας. Η συμμετοχή της Ελλάδας στο νέο ιμπεριαλιστικό πόλεμο γίνεται για να διεκδικήσουν οι ντόπιοι καπιταλιστές ένα ακόμη μερίδιο στους δρόμους του πετρελαίου. Ηδη πέντε μόλις μέρες μετά την επίθεση στη Νέα Υόρκη ο υπουργός Ανάπτυξης Χριστοδουλάκης πήγε στην Βουλγαρία για να εξασφαλίσει τον αγωγό Μπουργκάς- Αλεξανδρούπολης. Η υποστήριξη και οι διευκολύνσεις που έδωσε η ελληνοκυπριακή κυβέρνηση στους Αμερικανούς έγινε με τον δηλωμένο στόχο να εξασφσφαλίσουν την υποστήριξη τους στο Κυπριακό και για να προωθήσουν την προοπτική ένταξης στην Ε.Ε.

Γι' αυτό το λόγο η λύση απέναντι στον πόλεμο δεν μπορεί να έρθει απο αυτούς που τον δημιουργούν ή εποφελούνται απο αυτόν αλλά μόνο μέσα από τη συγκρούση με το σύστημα που τον γεννά. Αυτοί που μπορούν να δώσουν αυτή τη μάχη είναι οι εργαζόμενοι και οι νεολαίοι που βρίσκονται σε κάθε χώρα. Μία πλειοψηφία που με τη δική της δράση έχει αποδείξει ότι έχει τη δύναμη να σταματά τη φρίκη του πολέμου.

Επαναστάσεις

Ο νέος πόλεμος του Μπους φέρνει ξανά στην ημερήσια διάταξη την ανάγκη να παλέψουμε για την αλλαγή της κοινωνίας, για να χτίσουμε μία κοινωνία χωρίς οικονομικούς ανταγωνισμούς και επεμβάσεις για τις ανάγκες του κέρδους, να συγκρουστούμε με το ίδιο το σύστημα που γεννά τους πολέμους. Η πάλη ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό χρειάζεται και σήμερα όπως και στις αρχές του αιώνα να έχει στην καρδιά της την μάχη ενάντια στο ίδιο το σύστημα.

Γι' αυτό το λόγο οι σοσιαλιστές που πάλευαν για να ανατρέψουν τον καπιταλισμό από τις αρχές του εικοστού αιώνα, όταν ξεκίνησαν οι πρώτοι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι, ήταν και οι πιο συνεπείς μαχητές του αντιπολεμικού κινήματος. Οταν οι κυβερνήσεις όλων των Ευρωπαϊκών Κρατών ζητούσαν από τους εργαζόμενους και τη νεολαία να γίνουν "κρέας για τα κανόνια" και να συμμετέχουν στον πρώτο ιμπεριαλιστικό πόλεμο του 20ου αιώνα, ο Λένιν, ο Τρότσκι και η Ρόζα Λούξεμπουργκ έλεγαν τότε ότι δεν τασσόμαστε στο πλευρό κανενός ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου και ότι ο κάθε εργαζόμενος όπου και να βρίσκεται πρέπει να παλέψει στην ίδια του τη χώρα ενάντια στη δικιά του άρχουσα τάξη για να σταματήσει αυτόν τον πόλεμο. Η ιστορία απέδειξε ότι είχαν δίκιο. Αυτό που ξεκίνησε σαν το μεγαλύτερο σφαγείο για τους εργάτες, τέλειωσε με επαναστάσεις από το 1917 και έπειτα.

Σήμερα οι οικονομικοί ανταγωνισμοί οδηγούν σε έναν νέο πόλεμο στο Αφγανιστάν που θα οδηγήσει σε θανάτους χιλιάδων αθώων αντρών, γυναικών και παιδιών σε μία από τις πιο εξαθλιωμένες χώρες του κόσμου. Τους τελευταίους 20 μήνες, από την διαδήλωση κατά του ΠΟΕ στο Σιάτλ, στην καρδιά του καπιταλισμού, το αντικαπιταλιστικό κίνημα αντιτίθεται στις πολυεθνικές και τους οικονομικούς μηχανισμούς. Τώρα το αντικαπιταλιστικό κίνημα έχει να αντιταχθεί σε μία ακόμη βάρβαρη επίθεση για τα συμφέροντα της μειοψηφίας που κερδίζει από το αίμα χιλιάδων αμάχων. Το κίνημα που έχει σαν βασικό του στόχο να συντρίψει το σύστημα που γεννά τη φτώχεια, την εκμετάλευση και τη βαρβαρότητα και έχει αποδείξει ότι μπορεί να νικά τους καπιταλιστές όλου του πλανήτη, σήμερα πρέπει να πρωτοστατήσει στην πάλη ενάντια στο νέο αιματοκύλισμα του κόσμου.

Οταν ξεκίναγε το Σιάτλ και απλωνόταν σε όλο τον πλανήτη υπήρχαν πολλές φωνές που έλεγαν ότι τα πράγματα σήμερα είναι καλύτερα από το '68. Δύο χρόνια μετά το αντικαπιταλιστικό κίνημα έδωσε τις πρώτες του εξετάσεις και τις πέρασε. Χιλιάδες ακτιβιστές αντικαπιταλιστές τρεις μόλις μέρες μετά το χτύπημα στη Νέα Υόρκη άρχισαν να οργανώνουν στα πανεπιστήμια της Αμερικής και σε όλο τον κόσμο αντιπολεμικές, αντιρατσιστικές διαδηλώσεις, χωρίς να περιμένουν να πέσουν οι βόμβες απο την Ουάσιγκτον, μέχρι την Μελβούρνη τη Ρώμη, το Λονδίνο, την Αθήνα, ακόμη και τη Λευκωσία. Αυτό που χρειάζεται είναι να κάνουμε τη δύναμη που μπορεί να σταματήσει τη φρίκη του πολέμου πολύ πιο δυνατή και πολύ πιο οργανωμένη

Παλαιστίνιοι: Χρειάζονται τη συμπαράστασή μας τώρα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά

Η συνάντηση Πέρες - Αραφάτ στα τέλη του Σεπτέμβρη χαρακτηρίστηκε από τα ΜΜΕ ως πολύ αποδοτική. Με μια τεράστια κρίση και μπροστά σε ένα νέο πόλεμο στο Αφγανιστάν, είναι καλό η ένταση στη Μέση Ανατολή να υποχωρήσει, σχολίαζαν. Η πρώτη "απόδοση" της ειρηνευτικής συνάντησης ήρθε λίγες ώρες μετά. Ισραηλινά άρματα μαζί με μπουλντόζες εισβάλανε σε βάθος εκατό μέτρων μέσα στα αυτόνομα παλαιστινιακά εδάφη. Δολοφόνησαν 3 Παλαιστίνιους, τραυμάτισαν άλλους 31, ενώ κατέστρεψαν πολλά σπίτια.

"Οχι στο Απαρχάιντ του Ισραήλ, Παγκόσμια Ιντιφάτα" γράφει το πανώ διαδηλωτών στις ΗΠΑ

Την ίδια στιγμή που ο Πέρες το παίζει "ειρηνευτής", ο πρωθυπουργός του Ισραήλ, Αριέλ Σαρόν, ακούει τις συμβουλές των Ισραηλινών εφημερίδων που τον καλούν "να αρπάξει την ευκαιρία και να χρησιμοποιήσει ενάντια στην τρομοκρατία όλα τα μέσα που μέχρι τώρα δεν τολμούσε από φόβο διεθνούς αντίδρασης". Ο Σαρόν όντως έχει αρπάξει την ευκαιρία. Ενα δωδεκάχρονο κορίτσι στη δυτική όχθη κι ένας 71χρονος άντρας ήταν ανάμεσα στους πρώτους "τρομοκράτες" που δολοφόνησε ο Ισραηλινός στρατός λίγες μέρες μετά την επίθεση στη Νέα Υόρκη. Συνολικά οι νεκροί Παλαιστίνιοι μια βδομάδα μετά την επίθεση ήταν 26.

Ιμπεριαλιστική πίεση

Είναι γελοίο να λέει κανείς ότι ο πόλεμος στο Αφγανιστάν θα σταματήσει την κρίση στην Παλαιστίνη. Το αντίθετο είναι πιο πιθανό να συμβεί. Η κρίση να απλωθεί σε ολόκληρη την περιοχή. Η επίθεση στο Αφγανιστάν και η κατοχή της Παλαιστίνης από το Ισραήλ συνδέονται άμεσα. Είναι δυο μορφές της ασφυκτικής πίεσης των ιμπεριαλιστών πάνω στις περιοχές του πετρελαίου.

Το Ισραήλ είναι το κράτος που ιδρύσανε οι ιμπεριαλιστές στην Παλαιστίνη το 1948 για να τρομοκρατεί τους Αραβες και να επιτρέπει την απρόσκοπτη πρόσβαση στο πετρέλαιο. Είναι ένα κράτος τρομοκράτης. Ενα κράτος εξοπλισμένο σαν αστακός, η μόνη πυρηνική δύναμη στη Μέση Ανατολή, που έχει καταλάβει με τη βία τη γη των Παλαιστίνιων, χωρίς να υπακούει σε καμιά διεθνή συνθήκη. Οι Ισραηλινοί το 1948 έλεγχαν το 5.7% των εδαφών. Σήμερα κατέχουν το 95%. Ηδη τον πρώτο χρόνο της ίδρυσης του κράτους οι ισραηλινές φάλαγγες εξαπέλυσαν μια βάρβαρη επίθεση εθνοκάθαρσης. 15.000 Παλαιστίνιοι δολοφονήθηκαν, ενώ πάνω από 750.000 διώχτηκαν από τα σπίτια τους και έγιναν πρόσφυγες.

Το καθεστώς που επικρατεί μέχρι σήμερα είναι χειρότερο από το απαρτχάιντ της Ν. Αφρικής. Η ζωή των Παλαιστίνιων περιορίζεται σε ειδικές ζώνες. Πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά είναι ανύπαρκτοι μέσα στο Ισραήλ. Για τη μετακίνησή τους μέσα στις πόλεις χρειάζονται ειδικές άδειες. Η ανεργία είναι πάνω από 20% (σε ορισμένες περιοχές ακόμα και πάνω από 70%), ενώ το κατα κεφαλήν εισόδημα των Παλαιστινίων είναι σχεδόν το ένα δέκατο των Ισραηλινών. Δεν είναι μόνο η φτώχεια. Οι Παλαιστίνιοι ζουν με το διαρκή φόβο της φυλάκισης, της δολοφονίας, ενώ ο Ισραηλινός στρατός κάθε τόσο κάνει καινούργιες επιθέσεις κατάληψης εδαφών.

Το '56 άρπαξε τη Λωρίδα της Γάζας από την Αίγυπτο, υπό την καθοδήγηση των ΗΠΑ και της Βρετανίας επειδή ο Νάσερ εθνικοποίησε τη διώρυγα του Σουέζ. Το '67 στον "Πόλεμο των 6 ημερών" καταλαμβάνει τη Δυτική όχθη του Ιορδάνη από την Ιορδανία, τη χερσόνησο του Σινά από την Αίγυπτο και τα υψώματα του Γκολάν από τη Συρία. Το 1982 ο σημερινός πρωθυπουργός του Ισραήλ Σαρόν, οδήγησε τον Ισραηλινό στρατό στο Νότιο Λίβανο. Με ανελέητους βομβαρδισμούς, αλλά και με τη βοήθεια των φασιστικών φαλαγγών, έσφαξαν τουλάχιστο 20.000 αμάχους. Μακέλεψαν ολόκληρα στρατόπεδα προσφύγων στη Σάμπρα και στη Σατίλα.

Κάθε νίκη του Ισραηλινού στρατού ήταν ένα διπλό μήνυμα. Από τη μια προς τους ιμπεριαλιστές που καταλάβαιναν ότι το Ισραήλ είναι ένας πιστός τους σύμμαχος που μπορούν να εμπιστευτούν, στέλνοντας ακόμα περισσότερη οικονομική και στρατιωτική βοήθεια. Από την άλλη προς τον Αραβικό κόσμο, δείχνοντας ότι οποιαδήποτε αμφισβήτηση της κυριαρχίας των ιμπεριαλιστών θα βρει το Ισραήλ αντιμέτωπο.

Το Ισραήλ είναι ένα στρατοκρατικό κράτος το οποίο στηρίζεται στα αμύθητα ποσά που ρέουν από τις ΗΠΑ. Η οικονομική βοήθεια προς το Ισραήλ είναι μεγαλύτερη απο οποιαδήποτε άλλη χώρα. Τα επίσημα στοιχεία αναφέρονται σε 1,2 δισεκατομμύρια δολλάρια το χρόνο οικονομική βοήθεια και 1,8 δισεκατομμυρια δολλάρια στρατιωτική βοήθεια. Πριν από 3 χρόνια μια συμφωνία αποφάσισε να μειώνεται η οικονομική βοήθεια κατά 120 εκατομ. δολλάρια το χρόνο (μη μπορώντας πλέον να δικαιολογήσουν τι χρειάζεται), ενώ ταυτόχρονα η στρατιωτική βοήθεια θα αυξάνεται κατά 60 εκατομ. δολλάρια το χρόνο!

Ιντιφάντα

Κοιτώντας το Ισραήλ βλέπουμε πόσο αβάσιμες είναι οι θεωρίες για σύγκρουση των πολιτισμών. Το Ισραήλ υποτίθεται εκφράζει τον δυτικό πολιτισμό, όμως μοιάζει πάρα πολύ με θεοκρατικό καθεστώς. Η ίδρυση του και η κατοχή των παλαιστινιακών εδαφών από την πλευρά των Σιωνιστών στηρίχτηκε στο ότι οι Εβραίοι είναι ο περιούσιος λαός και η Ιερουσαλήμ είναι η πόλη του Δαβίδ! Οι φονταμενταλιστές του Ισραήλ που πρεσβεύουν τον αφανισμό των Αράβων έχουν πολύ περισσότερο λόγο στην πολιτική ζωή του Ισραήλ απ' ό,τι οι ισλαμιστές στις περισσότερες Αραβικές χώρες.

Αλλο τόσο αβάσιμες αποδεικνύονται οι ελπίδες για παρέμβαση της διεθνούς κοινότητας. Από το 1948 μέχρι σήμερα οι αποφάσεις των διεθνών οργανισμών δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να δικαιολογούν την κατοχή της Παλαιστίνης και να κάνουν τα στραβά μάτια στην όλο και μεγαλύτερη επέκταση των Ισραηλινών οικισμών. Ο ίδιος ο ΟΗΕ ήταν αυτός που θεώρησε δίκαια την κατοχή του 55% της Παλαιστίνης το 1948. Ακόμα όμως και όταν υπάρχουν καταδικαστικές αποφάσεις για "παράνομες" επεκτάσεις, αυτές δεν φρενάρουν σε τίποτα το Ισραήλ. Με τη συμπαράσταση των ΗΠΑ αποχώρησαν πρόσφατα από το συνέδριο του ΟΗΕ στη Ν. Αφρική, χωρίς να δώσουν λογαριασμό σε κανέναν.

Οι Παλαιστίνιοι δίνουν τη μάχη με το Ισραήλ εδώ και δεκαετίες. Η ηγεσία τους όμως, η PLO και ο Αραφάτ, ήταν προσανατολισμένη στα γειτονικά αραβικά καθεστώτα. Εψαχνε συμμάχους στις αρχουσες τάξεις για τη στήριξη του αντάρτικου. Αντί για υποστήριξη όμως, εισέπραξε σφαγές όπως στην Ιορδανία, το "Μαύρο Σεπτέμβρη" του 1970. Η εισβολή του Ισραήλ στο Λίβανο το '82 τσάκισε τα στρατιωτικά τμήματα της PLO που βρίσκονταν στα στρατόπεδα των προσφύγων. Ταυτόχρονα τα γύρω αραβικά καθεστώτα έμοιαζαν όλο και πιο πρόθυμα να συνεργαστούν με τον ιμπεριαλισμό πάρα με την Παλαιστινιακή αντίσταση. Το κίνημα έμοιαζε να απομονώνεται και να οδηγείται στην ήττα.

Την απάντηση την έδωσε η πρώτη Ιντιφάντα. Το 1987 μια μαζική έκρηξη των Παλαιστίνιων, με τεράστιες διαδηλώσεις και απεργίες συγκλόνισε το Ισραήλ. Για δύο χρόνια έδωσαν τη μάχη, δείχνοντας ότι η δύναμη που πραγματικά φοβάται το Ισραήλ είναι τα εκατομμύρια των Αράβων εργατών που ξεσηκώνονται. Ολος ο αραβικός κόσμος συγκλονίστηκε από τη δύναμη της εξέγερσης. Η PLO και ο Αραφάτ ξαναποκτήσανε δύναμη παρέμβασης. Ομως η πορεία των επιλογών τους μέχρι σήμερα είναι μια πορεία συμβιβασμών.

Αντί να διατηρήσουν ζωντανή τη δύναμη της Ιντιφάντα, προτίμησαν τις συναντήσεις με την ηγεσία του Ισραήλ και των ΗΠΑ. Υποχώρησαν στα πιο ουσιαστικά αιτήματα των Παλαιστίνιων: να φτιαχτεί ένα δημοκρατικό Παλαιστινιακό κράτος, να γυρίσουν οι πρόσφυγες στα σπίτια τους, να φύγει ο Ισραηλινός στρατός κατοχής. Αντί γι' αυτό φτάσανε στις "ειρηνευτικές" συμφωνίες του Οσλο που δημιούργησαν την "Παλαιστινιακή Αρχή".

Η Παλαιστινιακή Αρχή είναι η επισημοποίηση ότι η Παλαιστίνη είναι αποικία του Ισραήλ. Είναι κατατεμαχισμένες περιοχές - γκέτο που για να πας από τη μια στην άλλη πρέπει να περάσεις μέσα από το Ισραήλ, να υποστείς ελέγχους, εξευτελισμό, με το διαρκή κίνδυνο της επίθεσης από τις Ισραηλινές δυνάμεις. Οι Ισραηλινοί όποτε θέλουν κλείνουν τα σύνορα, κάνοντας αδύνατη τη μετακίνηση, αναγκάζοντας τον κόσμο να χάνει μεροκάματα.

Ολο και περισσότερος κόσμος βλέπει ότι ούτε οι συμφωνίες του Οσλο ούτε οι υποχωρήσεις του Αραφάτ θα φέρουν λύση στο πρόβλημα. Η φτώχεια και η καταπίεση συνεχίζονται όλο και πιο άγρια.

Οι υποχωρήσεις της PLO είναι που έσπρωξαν πολλούς Παλαιστίνιους στις Ισλαμιστικές οργανώσεις όπως η Χαμάς και η Τζιχάντ. Οι οργανώσεις αυτές είναι που υποστήριξαν ότι η μάχη με το Ισραήλ θα συνεχιστεί μέχρι να λήξει η κατοχή, χωρίς εμπιστοσύνη σε καμιά "ειρηνόφιλη" κυβέρνηση. Πείθουν επειδή είναι πιο μαχητικές κι όχι λόγω θρησκευτικού φανατισμού.

Η άνοδος του ακροδεξιού Σαρόν στην εξουσία ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Οταν ο κόσμος είδε το μεγαλύτερο σφαγέα των Παλαιστινίων να επισκέπτεται προκλητικά ιερό τόπο των μουσουλμάνων ξέσπασε. Ο Σαρόν συνεχίζει να αποκαλεί τον Αραφάτ ηγέτη τρομοκρατών, ενώ είναι ξεκάθαρο ότι θα ακολουθήσει τη μέθοδο των εν ψυχρώ δολοφονιών πιο μαζικά από κάθε προκάτοχό του.

Δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη. Αυτό είναι το σύνθημα της νέας Ιντιφάντα, της εξέγερσης που ξεκίνησε πριν από ένα χρόνο. Είναι μια ηρωική και δίκαιη εξέγερση των Παλαιστίνιων ενάντια στην κατοχή του Ισραήλ. Η μάχη είναι άνιση. Από τη μια 16χρονα παιδιά με σφεντόνες κι από την άλλη μια υπερσύγχρονη πολεμική μηχανή. Οι πιο πολλοί νεκροί της νέας Ιντιφάντα (πάνω από 600 μέχρι στιγμής) είναι τέτοια παιδιά που δολοφονούνται εν ψυχρώ από τους Ισραηλινούς.

Η Ιντιφάντα όμως δεν περιορίζεται στα όρια του Ισραήλ. Δίνει την έμπνευση στους Αραβες εργάτες των άλλων χωρών να δώσουν τη δική τους μάχη. Με το ξέσπασμα της εξέγερσης χιλιάδες εργάτες του Αραβικού κόσμου βγήκαν σε διαδηλώσεις συμπαράστασης, από το Μαρόκο μέχρι την Ιορδανία.

Η αραβική εργατική τάξη είναι μια τεράστια δύναμη που ενωμένη μπορεί να τα βάλει με το κράτος του Ισραήλ και με τον ιμπεριαλισμό. Πρόκειται για εκατομμύρια εργάτες με τεράστιες εμπειρίες και μεγάλη μαχητικότητα. Αυτή είναι η δύναμη που μπορεί να απαλλάξει τον αραβικό κόσμο από τον ιμπεριαλισμό και μαζί μ' αυτόν από τη φτώχεια και την απόγνωση.

Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός:
Νο 1 τρομοκράτης

Η επίσημη ανακοίνωση της Αμερικάνικης Ερευνας Στρατηγικού Βομβαρδισμού έλεγε το 1945 :"Η Χιροσίμα και το Ναγκασάκι επιλέχτηκαν ως στόχοι λόγω της συγκέντρωσης δραστηριότητας και πληθυσμού".

Ετσι ξεκινάει η μεταπολεμική ιστορία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Απ' την αρχή ξεκαθάρισε με ποιο τρόπο θα επέβαλλε την κυριαρχία του σε ολόκληρο τον κόσμο. 150.000 νεκροί, σχεδόν όλοι άμαχοι. Δεκάδες χιλιάδες τραυματίες που συνέχισαν να αργοπεθαίνουν από τη ραδιενέργεια. Αυτός ήταν ο επιλεγμένος στόχος των 2 ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι.

Το 1999 στο Κόσοβο, βομβαρδίζονται καραβάνια με πρόσφυγες, εργοστάσια, νοσοκομεία. Ουράνιο σκορπίζεται σε ολόκληρα τα Βαλκάνια. Αυτή τη φορά τα χιλιάδες θύματα ονομάζονται "παράπλευρες απώλειες".

Αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σημαίνει εγκληματική δράση. Εκατομμύρια θύματα: νεκροί, τραυματίες, ανάπηροι, άστεγοι και άνεργοι. Προσφυγιά, απόγνωση, εξαθλίωση, δυστυχία, καταστροφή του περιβάλλοντος και πυρηνικός τρόμος. Αυτή είναι η σπορά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού τα τελευταία 50 χρόνια στον πλανήτη.

Παγκόσμιος Χωροφύλακας

Το 1947 παίρνουν τη σκυτάλη από τους Αγγλους για να τσακίσουν το Δημοκρατικό Στρατό στην Ελλάδα. Ο στρατηγός Βαν Φλητ έρχεται στην Ελλάδα και μαζί του έρχονται εκατοντάδες τόνοι από όπλα, μεταξύ αυτών βόμβες ναπάλμ.

Το '48 επεμβαίνουν στις Φιλιππίνες για να καταστείλουν την αντιαποικιακή εξέγερση και το '50 στο Πόρτο Ρίκο ενάντια στην προσπάθεια ανεξαρτησίας.

Το '53 οργανώνουν πραξικόπημα στο Ιράν. Το '65 στηρίζουν το Στρατηγό Σουχάρτο ν' ανατρέψει την κυβέρνηση της Ινδονησίας. 500.000 σφαγιάστηκαν αμέσως μετά το πραξικόπημα. Το 1975 ο Ινδονησιακός στρατός σκότωσε 125.000 απ' τούς 650.000 κατοίκους του Ανατολικού Τιμόρ, με την κάλυψη των ΗΠΑ. Στην Ελλάδα είναι αδιαμφισβήτητο ότι στήριξαν τη χούντα των συνταγματαρχών απ' το 1967 ως το 1974.

Βιετνάμ

Απ'το '64 ως το '75 οργάνωσαν το βρώμικο πόλεμο του Βιετνάμ. Ηθελαν να καταστείλουν την εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση του Ν.Βιετνάμ. Νόμιζαν ότι ήταν μια εύκολη υπόθεση κι όταν κατάλαβαν το αντίθετο, ο πόλεμος εξελίχθηκε σε μια μάχη γοήτρου. Επρεπε να νικήσουν πάση θυσία κι αυτό σήμαινε πάνω από 1.000.000 νεκρούς στο Βιετνάμ κι έναν "κρυφό" πόλεμο στην Καμπότζη και στο Λάος. Συνολικά οι νεκροί ξεπέρασαν τα 2.500.000. Ο Νίξον λίγο πριν παραιτηθεί, τα Χριστούγεννα του 1972 διέταξε τον αδυσώπητο βομβαρδισμό του Ανόι και του Χαιφόγκ. Μέσα σε 11 μέρες έπεσαν 100.000 βόμβες. Ενας αμερικάνος πιλότος δήλωνε αργότερα: "*Δεν έβλεπα ούτε έναν στρατιωτικό στόχο*".

Δεν ήταν η πρώτη φορά μεταπολεμικά που οι ΗΠΑ βρίσκονταν στην Απω Ανατολή. Το 1950 είχαν βομβαρδίσει την Κορέα με βόμβες διασποράς και ναπάλμ. 2.000.000 ήταν τότε οι άμαχοι νεκροί.

Το 1975, με την αποχώρηση των αποικιοκρατών από την Αγκόλα, οι ΗΠΑ εξοπλίζουν την οργάνωση UNITA για να ρίξουν την κυβέρνηση του MPLA (Απελευθερωτικό Μέτωπο). Ο πόλεμος κράτησε 20 χρόνια με 750.000 νεκρούς. 500.000 ήταν παιδιά. Αλλοι 65.000 ακρωτηριάστηκαν. Οι πρόσφυγες έφτασαν το 1,5 εκατομμύριο.

Το 1973 στηρίζουν τη χούντα του Πινοσέτ, που ανατρέπει την εκλεγμένη κυβέρνηση λαϊκού μετώπου του Αλλιέντε. Τα χρόνια που ακολούθησαν ο Πινοσέτ είναι υπεύθυνος για χιλιάδες δολοφονημένους, εξαφανισμένους και βασανισμένους. Ηταν τέτοια η βαρβαρότητα στη Χιλή του Πινοσέτ, που ανάγκασε ακόμα και τον Αμερικάνο πρέσβη, Πόππερ, να ζητήσει να μπει φρένο. Η απάντηση όμως του υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Κίσσινγκερ ήταν "*Πέστε του Πόππερ να μην μας κάνει κήρυγμα*". Αλλά και σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική στηρίχτηκαν χούντες με ανάλογη δράση.

Ολόκληρη τη δεκαετία του '80 η κυβέρνηση των ΗΠΑ χρηματοδοτούσε κι εξόπλιζε τις συμμορίες των Κόντρας στη Νικαράγουα ενάντια στην κυβέρνηση των Σαντινίστας. Ενας πρώην στρατηγός των Κοντρας είναι αποκαλυπτικός στο πώς τους εκπαίδευαν: "*Μας είπαν ότι ο μόνος τρόπος να νικήσουμε τους Σαντινίστας είναι να εφαρμόσουμε τις τακτικές που η ΣΙΑ αποδίδει στους κομμουνιστές: δολοφονίες, απαγωγές, ληστείες και βασανιστήρια... Πολλοί άμαχοι δολοφονήθηκαν εν ψυχρώ... Πολλοί άλλοι βασανίστηκαν, ακρωτηριάστηκαν, βιάστηκαν, ληστεύθηκαν ή με οποιοδήποτε τρόπο έγιναν θύματα κακομεταχείρισης*"

Μέση Ανατολή

Η μόνη πυρηνική δύναμη που υπάρχει στη Μέση Ανατολή είναι το Ισραήλ. Κι αυτό με τα εκατομμύρια δολάρια που ρέουν από τις ΗΠΑ. Σε μια σειρά από πολέμους ενάντια στους Αραβες, το Ισραήλ βασίστηκε στις ΗΠΑ για να τα καταφέρει. Το 1982 το Ισραήλ έσφαξε 20.000 αμάχους στο Λίβανο. Βομβαρδίζονται νοσοκομεία με βόμβες φωσφόρου. Σε δύο εισβολές, το '93 και το '96 δολοφονήθηκαν εκατοντάδες άμαχοι, ενώ οι δολοφονίες μικρών παιδιών είναι καθημερινή πραγματικότητα. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στηρίζει το καθεστώς αποικιοκρατίας στην Παλαιστίνη, γιατί το ισχυρό Ισραήλ επιτρέπει την ασφαλή πρόσβαση στα πετρέλαια.

Για το πετρέλαιο έγινε και η επέμβαση στο Ιράκ το '91. Ο Σαντάμ Χουσεϊν είχε ξεφύγει πλέον από τον έλεγχό τους. Γι' αυτό βομβαρδίσανε νοσοκομεία, ξενοδοχεία, μέχρι και κεντρικούς αυτοκινητόδρομους. Οι νεκροί, ξανά άμαχοι οι περισσότεροι, ήταν δεκάδες χιλιάδες. Και σα να μην έφταναν όλα αυτά επέβαλαν ένα βάρβαρο εμπάργκο που μέχρι σήμερα κάνει 5.000 παιδιά να πεθαίνουν κάθε μήνα απ' την έλλειψη φαρμάκων και τροφίμων. Οι δολοφόνοι ξαναγύρισαν στον τόπο του εγκλήματος το '98, βομβαρδίζοντας αμάχους με δήθεν πλήγματα ακριβείας.

Η δράση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια είναι πρόσφατη στο μυαλό όλων. Απ' τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας μέχρι τη δημιουργία του προτεκτοράτου της Βοσνίας κι απ' την επέμβαση στο Κόσοβο μέχρι τη σημερινή επέμβαση στη Δημοκρατία της Μακεδονίας οι ΗΠΑ χρησιμοποίησαν τα πιο βάρβαρα μέσα για να ελέγξουν τις εξελίξεις. Υποδαύλισαν τον έναν μετά τον άλλο τους τοπικούς εθνικισμούς, σπρώχνοντας προς την πολιτική των εκκαθαρίσεων. Είναι οι κύριοι υπεύθυνοι για τα εκατομμύρια των προσφύγων. Βομβάρδισαν ανελέητα με το συνήθη στόχο τους, τον άμαχο πληθυσμό. Στο Κόσοβο χτυπήσανε ελάχιστους στρατιωτικούς στόχους. Αντίθετα εκτός από απλούς ανθρώπους βομβαρδίστηκαν σιδηρόδρομοι, γέφυρες, καραβάνια προσφύγων.

Τρομοκρατία κατασκευασμένη απο τις ΗΠΑ. Εκτελεστικά αποσπάσματα στο Ελ Σαλβατόρ στη δεκαετία του '80

Καταλήστευση

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός δε σκορπάει το θάνατο μόνο με βόμβες. Στην Αιθιοπία 5000 παιδιά πεθαίνουν κάθε χρόνο από την πείνα. Σε ολόκληρη την Αφρική πεθαίνουν άνθρωποι από αρρώστιες που μπορούν να γιατρευτούν, ενώ οι ασθενείς του AIDS αφήνονται να πεθάνουν αβοήθητοι. Είναι όλοι τους θύματα του ιμπεριαλισμού.

Ολόκληρες χώρες του Τρίτου Κόσμου είναι κυριολεκτικά πνιγμένες από τα δάνεια του ΔΝΤ. Η Αιθιοπία για παράδειγμα πληρώνει 1.200.000 λίρες την εβδομάδα. Ολες μαζί οι "αναπτυσσόμενες" χώρες πλήρωσαν απ' το 1980 ως το 1992 1660 δισ. δολάρια. Είναι τόσο τοκογλυφικοί οι όροι που επιβάλλει το ΔΝΤ ώστε οι φτωχότερες χώρες να έχουν πληρώσει 3 φορές όσα χρωστούσαν το '80 για να βρεθούν στο τέλος 3 φορές χρεωμένες.

Οι αμερικάνικες πολυεθνικές χρησιμοποιούν τις χώρες του Τρίτου Κόσμου και σαν πηγή μαύρης εργασίας. Απ'την Ινδονησία ως το Μεξικό υπάρχουν εργοστάσια εταιριών όπως η Nike, όπου γυναίκες και παιδιά δουλεύουν για 14 ώρες τη μέρα. Οι εργάτες όχι μόνο είναι ανασφάλιστοι και έρμαια στα χέρια των αφεντικών αλλά αναγκάζονται πολλές φορές να κοιμούνται στον ίδιο το χώρο δουλειάς.

Οι πολυεθνικές κάνουν τα πάντα για να διαιωνίσουν αυτή την εξάρτηση. Οι όροι των δανείων πολλές φορές απαιτούν την ιδιωτικοποίηση τομέων της οικονομίας - ακόμη και του νερού - που βέβαια οι δυτικές εταιρίες θα τρέξουν να αγοράσουν. Κι όχι μόνο αυτό, δεσμεύουν τις χώρες να αγοράζουν συγκεκριμένα προϊόντα, προφανώς ακριβότερα, ή να ανεβάσουν το ύψος των εξοπλισμών τους.

Η φτώχεια σε συνδυασμό με τη συσσώρευση εξοπλισμών, οδηγεί συχνά σε άγριους εμφύλιους πολέμους που σπρώχνουν τον Τρίτο Κόσμο όλο και πιο βαθιά στην κρίση.

Τα δάνεια και οι συμβάσεις αυτές εκτός από προϊόν εκβιασμού, είναι τις περισσότερες φορές κληρονομιά κάποιας δικτατορίας που είχε τη στήριξη των ΗΠΑ. Ολα αυτά τα ποσά που καταλήγουνε στις δυτικές τράπεζες φτάνουν όχι μόνο για να θρέψουν τους φτωχούς κατοίκους του Τρίτου Κόσμου, αλλά και για να βοηθήσουν αυτές τις χώρες να αναπτυχθούν.

Η εργατική τάξη στις ΗΠΑ:

Νο 1 αντιμπεριαλιστική δύναμη

Η δύναμη που μπορεί να τσακίσει τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό βρίσκεται μέσα στις ΗΠΑ. Είναι η ίδια η εργατική τάξη και η νεολαία της Αμερικής. Δε μας αφήνουν να μάθουμε πολλά γι' αυτή την τεράστια δύναμη, να μάθουμε ότι έχουμε ένα σύμμαχο μέσα στην καρδιά του κτήνους.

15 χιλιάδες διαδηλωτές πήραν μέρος σε αντιπολεμική εκδήλωση στις 29 του Σεπτέβρη στην Ουάσιγκτον

Η εργατική τάξη των ΗΠΑ είναι τεράστια. Ολος αυτός ο πλούτος που μας έρχεται στο μυαλό όταν ακούμε "Αμερική" είναι πλούτος που παράγει η αμερικάνικη εργατική τάξη, στα εργοστάσια και στις υπηρεσίες των ΗΠΑ. Στο Σιάτλ, το Νοέμβρη του '99, η αμερικάνικη εργατική τάξη ήρθε στο προσκήνιο. Είδαμε τους μεταλλεργάτες, τους φορτηγατζήδες, τους εργάτες της Boeing, αλλά κι εργαζόμενους από κάθε χώρο και γωνιά της Αμερικής να διαδηλώνουνε μαζί με τη νεολαία ενάντια στον καπιταλισμό.

Οι αμερικάνοι εργάτες δεν κέρδισαν ποτέ τίποτα από την εγκληματική δράση της κυβέρνησής τους σε ολόκληρο τον κόσμο. Αντίθετα. Οι αμερικάνοι εργάτες πληρώνουνε το κόστος των εξοπλισμών, πληρώνουνε με τις ζωές τους τη συμμετοχή στους πολέμους. Και δεν είναι μόνο αυτό. Τις περισσότερες φορές η βαρβαρότητα του ιμπεριαλισμού γυρνάει και προς τα μέσα. Μια άγρια επίθεση στην άλλη μεριά του κόσμου πάει χέρι χέρι με μια άγρια καταστολή μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ.

Γι' αυτό και κανένας πόλεμος, απ' τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο ως τις επεμβάσεις στα Βαλκάνια δεν πέρασε αδιαμαρτύρητα μέσα στις ΗΠΑ. Η αντιπολεμική δράση των αμερικάνων εργατών είναι το διαμάντι μέσα σε μια πιο συνολική μεγάλη παράδοση αγώνων μέσα στις ΗΠΑ. Είναι ευκαιρία να τους θυμηθούμε απέναντι στα ψέματα για μια αμερικάνικη κοινωνία απαθή, ενιαία, και στρατευμένη πίσω απ' τον κάθε πολεμοχαρή Μπους.

Στην αρχή του εικοστού αιώνα έχουμε την πρώτη εργατική έκρηξη στις ΗΠΑ. Οι μετανάστες φτάνουν απ' όλες τις γωνιές του κόσμου για να βρουν δουλειά. Μιλάνε διαφορετικές γλώσσες ενώ δεν έχουν καμιά παράδοση συνδικαλισμού. Κι όμως σε λίγα χρόνια, με κέντρο τους Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου (IWW), γνωστούς ως Γουόμπλις, οργανώνονται συνδικάτα σε όλους τους χώρους. Οι IWW είναι διεθνιστές : "*Δουλεύετε μαζί για το αφεντικό! Μπορείτε να παλέψετε μαζί για τους εαυτούς σας*" ήταν το μήνυμα στους εργάτες πάνω από εθνικότητα, χρώμα και φύλο. Και παραμένουν διεθνιστές και στον 1ο Παγκόσμιο Πόλεμο. "*Αμερικάνοι καπιταλιστές θα πολεμήσουμε ενάντιά σας, κι όχι για χάρη σας*", έγραφε η εφημερίδα των IWW λίγο πριν την κήρυξη του πολέμου. Σύρονται στα δικαστήρια για προδοσία και υπερασπίζονται το διεθνισμό. "*Αυτός ο πόλεμος είναι για τα αφεντικά*", είναι η απάντηση πολλών Γουόμπλις στις ερωτήσεις των δικαστών. Στο τέλος του πολέμου η ηγεσία των IWW βρίσκεται στη φυλακή. Κι όμως το 1919 φτάνουμε στο "πρώτο" Σιάτλ.

Γενική απεργία στο Σιάτλ για 5 συνεχόμενες μέρες. Μια διαδήλωση 100.000 ανθρώπων παραλύει την πόλη. Ξεκίνησε από 35.000 λιμενεργάτες που απεργούσαν για αυξήσεις. Αλλά σε λίγες μέρες είχε εξελιχθεί σε μια πολιτική απεργία ενάντια στην επέμβαση του αμερικάνικου στρατού στο καινούριο εργατικό κράτος που χτιζόταν στη Σοβιετική Ενωση. Η απεργία ήταν εντυπωσιακή και αναίμακτη. Ο δήμαρχος του Σιάτλ παραδεχόταν φοβισμένος την αλήθεια: "*Αυτό που ζήσαμε ήταν μια προσπάθεια επανάστασης, μια προσπάθεια ανατροπής του βιομηχανικού συστήματος... Δεν παίζει ρόλο που δεν υπήρξε βία. Η γενική απεργία είναι το πιο επικίνδυνο και σιωπηλό όπλο της επανάστασης*".

Η αμερικάνικη εργατική τάξη μετά από αυτή την έφοδο στον ουρανό δέχτηκε άγρια καταστολή. Η ίδια όμως η κρίση του καπιταλισμού θα την ξανάβγαζε στο προσκήνιο. Το 1929 έρχεται το μεγάλο κραχ και μαζί με το δείκτη βιομηχανικής παραγωγής που κατέρρευσε σχεδόν στο μισό, καταρρέουν και οι αυταπάτες των εργατών για το σύστημα. 18 εκατομμύρια άνθρωποι πετιούνται στην ανεργία. Μέσα σε λίγα χρόνια, ο μαχητικός συνδικαλισμός επιστρέφει. Οι καταλήψεις των εργοστασίων είναι ο μόνος τρόπος να σωθούν οι δουλειές.

Μαχητικότητα

Το 1934 απεργήσανε 1,5 εκατομμύριο άνθρωποι. Η μαχητικότητα και η αλληλεγγύη είναι χαρακτηριστικές σε μια απεργία στη Δυτική Ακτή. Οι λιμενεργάτες απεργούν ενάντια στους πλοιοκτήτες αλλά κι ενάντια στη συνδικαλιστική τους ηγεσία. Καταφέρνουν να μπλοκάρουν 2.000 μίλια ακτής. Οι φορτηγατζήδες τους συμπαραστέκονται αρνούμενοι να φέρνουν φορτίο στο λιμάνι, ενώ σε λίγο μπαίνουν στην απεργία και οι ναυτεργάτες. Η αστυνομία επιτίθεται για να σπάσει την απεργία και σκοτώνει δυο απεργούς. Η κηδεία γίνεται μαζική διαδήλωση και καλείται γενική απεργία στο Σαν Φρανσίσκο με 130.000 εργάτες να διαδηλώνουν.

Η δεκαετία του '30 είναι γεμάτη από τέτοιους αγώνες. Το 1936 υπήρχαν 48 καταλήψεις. Το 1937 υπήρχαν 477. Εργάτες στον ηλεκτρισμό, στον ιματισμό, στην καθαριότητα, νεκροθάφτες, ακόμα και φυλακισμένοι προχωράνε σε καταλήψεις. Οι νίκες είναι σημαντικές. Δεν είναι μόνο τα συγκεκριμένα αιτήματα, αλλά κυρίως ότι αναγνωρίζονται τα συνδικάτα. Η εργοδοσία αναγκάστηκε να μιλάει με εκλεγμένους αντιπροσώπους και όχι με δικούς της όπως έκανε μέχρι τότε. Η απεργία στη Τζένεραλ Μότορς στις αρχές του 1937 ήταν η πιο δυνατή νίκη σ' αυτή την κατεύθυνση. Μετά από μάχες σε πολλά εργοστάσια, με 13 τραυματίες από τα πυρά των αστυνομικών, ο μεγαλύτερος καπιταλιστής όλου του κόσμου αναγκάστηκε σε υποχώρηση.

Ακόμη και μέσα στο 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο η εργατική τάξη συνέχιζε να παλεύει. Οι ηγεσίες των συνδικάτων, τόσο της "επίσημης" AFL όσο και της προσκείμενης στο ΚΚ CIO είχαν αποφασίσει να μην κάνουν απεργίες. Όμως 6.770.000 εργάτες απέργησαν σε 14.000 απεργίες στη διάρκεια του πολέμου. Το πρώτο μισό του 1946, με τον πόλεμο να έχει πλέον τελειώσει, υπάρχουν 3.000.000 απεργοί. Γι' αυτό η άρχουσα τάξη αποφάσισε να παίξει το πιο βρώμικο χαρτί. Ειναι η εποχή του μακαρθισμού. Διώξεις, καταστολή, σπάσιμο των συνδικάτων. Πολλοί αγωνιστές της βάσης οδηγούνται στη φυλακή.

Η επόμενη έκρηξη της αμερικάνικης εργατικής τάξης έρχεται το '68 μαζί με ολόκληρο τον υπόλοιπο κόσμο. Για τους αμερικάνους εργάτες και νεολαίους η αντίδραση στο βρώμικο πόλεμο του Βιετνάμ είχε ρόλο πυροδότη. Ολο και περισσότερος κόσμος καταλαβαίνει ότι αυτοί που βομβαρδίζει με τόση μανία ο αμερικάνικος στρατός δεν είναι τα τέρατα που περιγράφει η προπαγάνδα, αλλά φτωχοί Βιετναμέζοι χωρικοί. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά συνειδητοποιούν ότι ο πόλεμος απλώνεται αντί να τελειώσει. Η έκρηξη στα πανεπιστήμια δεν αργεί να έρθει. Την ίδια στιγμή στα γκέτο των μεγαλουπόλεων υπάρχει αναταραχή, με αφορμή δολοφονίες μαύρων από την αστυνομία.

Η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ αρχίζει να τρομάζει πιο πολύ με την εξέγερση στο εσωτερικό της παρά με την εξέλιξη του πολέμου. 26.000 ένστολοι κινητοποιήθηκαν για να καταστείλουν την αντιπολεμική διαδήλωση έξω από το συνέδριο των Δημοκρατικών.

Τα εργοστάσια δεν ήταν στο περιθώριο της έκρηξης. Ανάμεσα στο '60 και στο '69 οι οργανωμένες από τα κάτω απεργίες διπλασιάστηκαν. Οι μαύροι εργάτες αναλαμβάνουν να οργανώσουν τον καινούριο μαχητικό συνδικαλισμό. Η προσπάθεια του DRUM (Κίνημα Επαναστατικών Συνδικάτων του Ντοτζ), με πρωτοβουλία απ' το εργοστάσιο της Κράισλερ στο Ντητρόιτ απλώνεται σε πολλούς άλλους χώρους. Οι ιδέες του DRUM είναι πολύ πρωτοπόρες: "*Οι μορφές δράσης στην κοινότητα δεν μπορούν να προκαλέσουν τόση ζημιά στην άρχουσα τάξη όσο η δράση στο εργοστάσιο. Αν κλείσεις μια μονάδα παραγωγής για μια μέρα θα κοστίσει στην Κράισλερ 1000 αυτοκίνητα*".

Το κίνημα των μαύρων βρίσκει κι αυτό την οργάνωσή του. Οι Μαύροι Πάνθηρες ήταν η οργάνωση που έκφρασε τα πιο ριζοσπαστικά τμήματα των μαύρων. Η εφημερίδα τους έφτασε να πουλάει 100.000 φύλλα.

Οι ΗΠΑ χάσανε στον πόλεμο του Βιετνάμ γιατί υπήρχαν εκατομμύρια εργάτες και νεολαίοι μέσα στην Αμερική που φώναζαν "**Είμαστε όλοι Βιετκόγκ**" κάνοντας τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό να πανικοβληθεί και να ηττηθεί.

Οι αμερικάνοι εργάτες χτυπήθηκαν άσχημα την τελευταία 25ετία. Η επέλαση του νεοφιλελευθερισμού στις ΗΠΑ ήταν από τις πιο άγριες στον κόσμο. Τα προγράμματα αναδιάρθρωσης των επιχειρήσεων πετάγανε κόσμο στο δρόμο, ενώ ενισχύανε τις δουλειές part-time. Οπου υπήρχαν αντιστάσεις, οι κυβερνήσεις εφαρμόζανε άγρια καταστολή. Ακόμα περισσότερες απολύσεις και χτύπημα των συνδικάτων μέχρι τη διάλυσή τους.

Η οικονομική ανάκαμψη των ΗΠΑ την προηγούμενη περίοδο έχει στηριχτεί στις πλάτες των αμερικάνων εργατών. Πάνω από 160 ώρες(ένας μήνας) έχουν προστεθεί στον ετήσιο χρόνο εργασίας του μέσου αμερικανού. 36 εκατομμύρια αμερικανοί ζουν κάτω απ' το όριο φτώχειας.

Τη δεκαετία του '90 όμως η αμερικάνικη εργατική τάξη άρχισε να αναρρώνει και να πιάνει το νήμα της αγωνιστικής της παράδοσης. Είχαμε πετυχημένες απεργίες στην ταχυδρομική UPS το 1997, στη General Motors το '98, απεργίες που έδωσαν τον τόνο της επιστροφής.

Μαζί με την εργατική τάξη επιστρέφει και η Αριστερά. Ποτέ δεν έλειψε από τις ΗΠΑ η αριστερά, όσο χτυπημένη κι αν ήταν. Οι αριστερές οργανώσεις στα πανεπιστήμια και στις γειτονιές ήταν αυτές που οργάνωναν τις διαδηλώσεις ενάντια στον πόλεμο του Κόλπου και των επεμβάσεων στα Βαλκάνια. Ομως σήμερα επιστρέφει μια νέα αριστερά, εμπνευσμένη από το Σιάτλ και από το παγκόσμιο αντικαπιταλιστικό κίνημα.

Πρέπει να θυμόμαστε συνεχώς αυτή την πορεία της εργατικής τάξης των ΗΠΑ μέχρι σήμερα. Πολλοί εργάτες των ΗΠΑ μισούν όσο και εμείς τον Μπους και τη στρατοκρατία του. Ο καινούριος πόλεμος των άστρων που ετοιμάζει ο Μπους θα πληρωθεί από τις τσέπες τους. Στην επίθεση στο Αφγανιστάν πολεμοούν νέοι αμερικάνοι. Αυτοί είναι που μπορούν να κάνουν την καινούργια βάρβαρη επίθεση ένα νέο Βιετνάμ.

ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ **ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ**

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Ρημαγμένο απ' τον ιμπεριαλισμό

Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν κατονομάστηκε "νούμερο ένα ύποπτος" αμέσως μόλις μαθεύτηκε η είδηση της επίθεσης στη Νέα Υόρκη. Το Αφγανιστάν χαρακτηρίστηκε "κράτος-κακοποιός" που παρέχει στέγη σε τρομοκράτες και οι Ταλεπάν που το κυβερνούν συνένοχοι. Η επίθεση που έχουν εξαπολύσει εναντίον του οι αμερικανοί και οι σύμμαχοι τους απειλεί να καταστράψει ότι έμεινε όρθιο απο τους προηγούμενους πολέμους.

Ομως οι ίδιοι ακριβώς δυτικοί ηγέτες που καταγγέλλουν τώρα την κυβέρνηση του Αφγανιστάν ήταν αυτοί που στήριζαν τους Ταλιμπάν μέχρι πριν από λίγα χρόνια και τους τροφοδοτούσαν με όπλα και χρήματα για να καταλάβουν την εξουσία.

Η ιστορία του Αφγανιστάν είναι η ιστορία μιας χώρας κατεστραμμένης από το σύστημα και τις εξωτερικές επεμβάσεις.

Το Αφγανιστάν γλίτωσε την άμεση αποικιοποίηση τον 19ου αιώνα. Ομως βρέθηκε στον κλοιό της Ρωσίας από τον βορά και της Βρετανίας, που έλεγχε τις, "Ινδίες", από το νότο και την ανατολή. Το Αφγανιστάν ήταν στην πρώτη γραμμή του μετώπου της αντιπαράθεσης ανάμεσα στις δυο αυτές αυτοκρατορίες για τον έλεγχο της κεντρικής Ασίας.

Λίγο πριν ανακηρυχθεί αντιβασιλέας της Ινδίας το 1898 ο Λόρδος Κέρζον έγραφε για το Αφγανιστάν και τις γύρω περιοχές: "*Το παραδέχομαι, είναι κομμάτια μιας σκακιέρας στην οποία παίζεται μια παρτίδα για την επικράτηση στον πλανήτη.*" Η παρτίδα ονομάστηκε το "Μεγάλο Παιχνίδι".

Το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου πυροδότησε έναν νέο αγώνα επικράτησης. Η Βρετανική Αυτοκρατορία διαλύθηκε. Το 1947 "οι Ινδίες" απέκτησαν την ανεξαρτησία τους -για να διαμελιστούν αμέσως σε Πακιστάν και Ινδία. Το Αφγανιστάν ήταν μια από τις χώρες που βρέθηκαν στα σύνορα των μπλοκ των υπερδυνάμεων, που είχαν τώρα, στην περίοδο του Ψυχρού Πολέμου, τις ΗΠΑ και την Ρωσία στο κέντρο τους.

Η κεντρική εξουσία στο Αφγανιστάν βρισκόταν στα χέρια μιας βασιλικής οικογένειας που διατηρούσε το θρόνο της μέσα από ένα δίκτυο σχέσεων με τους τοπικούς άρχοντες, τους γαιοκτήμονες και τους οπλαρχηγούς που ελέγχανε τις διάφορες περιοχές της χώρας. Ηταν μια χώρα απελπιστικά φτωχή με λίγους μεγάλους και πλούσιους γαιοκτήμονες. Οι κυβερνήσεις, η μια μετά την άλλη, έκαναν διάφορες προσπάθειες ανάπτυξης και εκβιομηχάνισης που, όμως, ποτέ δεν προσέφεραν καμιά σημαντική αλλαγή στις ζωές της μεγάλης πλειοψηφίας. Το μόνο που κατάφεραν ήταν να τροφοδοτήσουν την ένταση ανάμεσα στις διάφορες ομάδες της κυρίαρχης τάξης και τις περιοχές όπου είχαν τη βάση τους.

Το 1978 μια φιλορωσική κυβέρνηση ανέβηκε στην εξουσία. Ενα χρόνο αργότερα το καθεστώς άρχισε να καταρρέει. Ενοπλες ισλαμικές ομάδες "μουτζαχεντίν" προσπάθησαν να αποσπάσουν τον έλεγχο διάφορων απομακρυσμένων περιοχών της χώρας. Το Αφγανιστάν άρχισε να γλιστράει προς τον εμφύλιο πόλεμο.

Οι Μεγάλες Δυνάμεις επενέβησαν -ρίχνοντας λάδι στη φωτιά του πολέμου. Τον Δεκέμβρη του 1979 η Ρωσία έστειλε στρατεύματα να υπερασπιστούν την κυβέρνηση. Οι ΗΠΑ έτρεξαν αμέσως να ενισχύσουν τους αντιπάλους τους. Μέσω των συμμάχων τους, του Πακιστάν και της Σαουδικής Αραβίας, έστειλαν 500 εκατομμύρια δολάρια στρατιωτική βοήθεια στους αντάρτες το 1980. Ο Ρόναλντ Ρήγκαν, ο πρόεδρος των ΗΠΑ, και η Μάργκαρετ Θάτσερ, η πρωθυπουργός της Βρετανίας, μιλούσαν για τον "γενναίο αγώνα των Αφγανών για την ελευθερία".

Ο εμφύλιος πόλεμος ερήμωσε τη χώρα. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι άφησαν τα σπίτια τους για να αναζητήσουν καταφύγιο στην προσφυγιά. Η ρωσική επέμβαση έφερε σε σύγκρουση την κυβέρνηση με τα ίδια της τα στηρίγματα. Πολλοί άρχισαν να περνάνε στην αντίπαλη όχθη. Το 1988-89 η Ρωσία αναγκάστηκε να αποσύρει τα στρατεύματά της. Τρία χρόνια αργότερα, τον Απρίλη του 1992, ένας συνασπισμός διαφόρων ομάδων Μουτζαχεντίν κατέλαβε την πρωτεύουσα, την Καμπούλ.

Πρόσφυγες

Η χώρα ήταν κατεστραμμένη. Το ένα τέταρτο του πληθυσμού ζούσε σε στρατόπεδα προσφύγων. Οι ΗΠΑ είχαν δαπανήσει 3 δισεκατομμύρια δολάρια για να χρηματοδοτήσουν τον καταστροφικό πόλεμο. Αλλά δεν είχαν καμιά πρόθεση να ξοδέψουν ούτε μια δεκάρα για την ανοικοδόμηση της χώρας. Η "βοήθεια" της Δύσης κόπηκε με το μαχαίρι.

Οι Μουτζαχεντίν γρήγορα διασπάστηκαν σε ομάδες αντίπαλων οπλαρχηγών. Ολες εγκατέλειψαν αμέσως κάθε ελπίδα να διατηρήσουν την χώρα ενωμένη. Πατώντας κατά κανόνα πάνω στις διάφορες εθνικές και θρησκευτικές διαφοροποιήσεις οι οπλαρχηγοί προσπάθησαν να δημιουργήσουν τα δικά τους "φέουδα" σπρώχνοντας έτσι τη χώρα στο χάος.

Οι Ταλιμπάν εμφανίστηκαν το 1994. Η ιδεολογία τους στηρίχτηκε στην εκδοχή του ισλαμισμού που προωθείται από την βασιλική οικογένεια της Σαουδικής Αραβίας. Είναι μια θρησκεία αυτοπεριορισμού και λιτότητας που εκθειάζει τις πιο καταπιεστικές συνήθειες των αγροτικών κοινωνιών.

Μέσα σε δυο χρόνια οι Ταλιμπάν - μια μικρή ομάδα 30 ανταρτών με έδρα μια απομακρυσμένη περιοχή στο νότιο Αφγανιστάν το 1994- κατάφεραν να καταλάβουν την πρωτεύουσα.

Οι Ταλιμπάν κέρδισαν την μαζική υποστήριξη του κόσμου που είχε σιχαθεί τις ατέλειωτες διαμάχες ανάμεσα στους οπλαρχηγούς. Ταυτόχρονα, όμως, κέρδισαν και την υποστήριξη των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στην περιοχή. Οι μυστικές υπηρεσίες του Πακιστάν βοήθησαν στον εξοπλισμό των Ταλιμπάν. Λίγους μόνο μήνες πριν από την είσοδό τους στην Καμπούλ ένα στέλεχος του υπουργείου Εξωτερικών των ΗΠΑ μιλούσε με θαυμασμό για τους αντάρτες: "*Οσο περισσότερο τους γνωρίζουμε τόσο ανακαλύπτουμε ότι έχουν μια μεγάλη αίσθηση του χιούμορ*".

Λίγες ώρες μετά την κατάληψη της εξουσίας, τον Σεπτέμβρη του 1996, ο εκπρόσωπος της αμερικανικής κυβέρνησης Γκλεν Ντέιβις δήλωσε ότι οι ΗΠΑ δεν βρίσκουν "τίποτα κατακριτέο" στον ισλαμισμό των Ταλιμπάν.

Ο ψυχρός υπολογισμός κρυβόταν πίσω από την πολιτική των ΗΠΑ. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ενωσης το 1991 είχε δημιουργήσει πέντε ανεξάρτητα κράτη στην κεντρική Ασία. Στις αρχές της δεκαετίας του '90 πολλοί υπέθεταν ότι το υπέδαφος αυτών των κρατών έκρυβε αμύθητα κοιτάσματα πετρελαίου και φυσικού αερίου. "*Η πιο σημαντική λειτουργία (των Ταλιμπάν)*", έγραφε ένας κορυφαίος σχολιαστής των ΗΠΑ, "*ήταν να παρέχουν ασφάλεια στους δρόμους και, εν δυνάμει, στους αγωγούς του πετρελαίου και του αερίου που θα συνέδεαν τα κράτη της Κεντρικής Ασίας με τις διεθνείς αγορές, μέσω του Πακιστάν και όχι μέσω του Ιράν*".

Υστερα οι ΗΠΑ έκαναν στροφή 180 μοιρών. Φοβήθηκαν ότι οι Ταλιμπάν θα ενθάρρυναν ριζοσπαστικά ισλαμικά κινήματα σε άλλες χώρες, που θα μπορούσαν να απειλήσουν τα αμερικανικά συμφέροντα. Το "σινιάλο" της στροφής το έδωσε η ίδια η Μαντλίν Ολμπραϊτ τον Νοέμβρη του 1997, με τον χαρακτηριστικό της υποκριτικό τρόπο. Γονάτισε, στο στρατόπεδο Αφγανών προσφύγων Νασίρ Μπαγκχ του Πακιστάν μπροστά από τα μικρά παιδιά και δήλωσε: "*Ποτέ δεν θα σας ξεχάσω-τώρα που βρέθηκα εδώ μαζί σας. Θα κάνω τα πάντα για να βοηθήσω εσάς και την πατρίδα σας*".

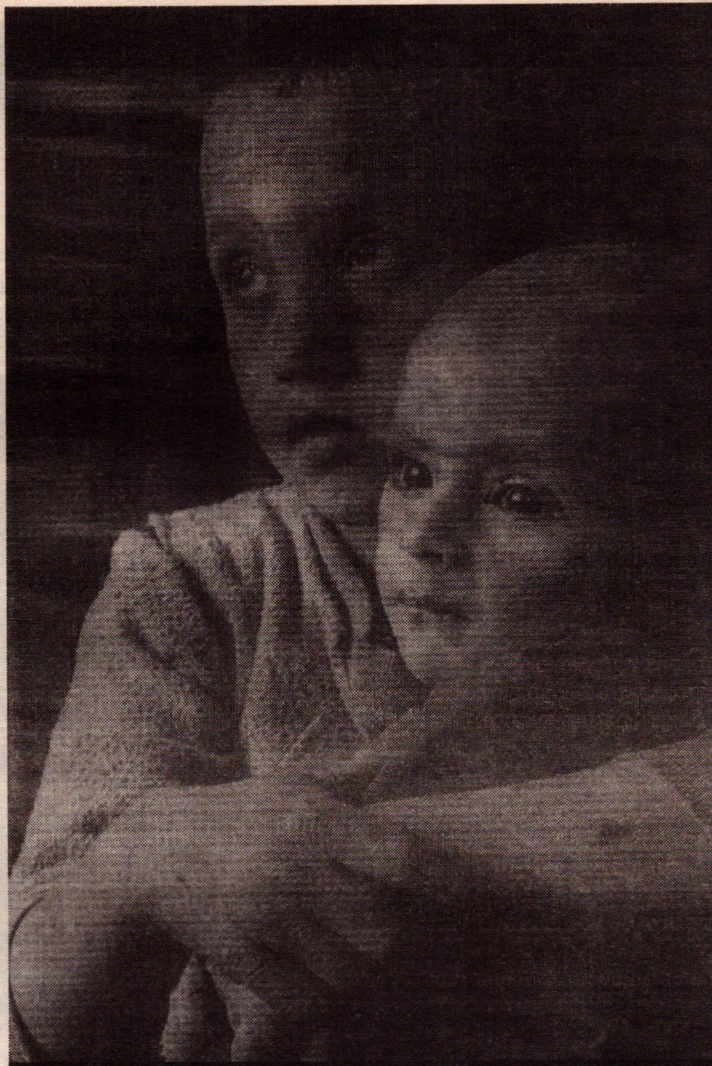

Τα παιδία στο Αφγανιστάν εκτός απο την πείνα έχουν να αντιμετωπίσουν και τις βόμβες του Μπούς.

Η μόνη "βοήθεια" που τους προσέφερε από τότε μέχρι σήμερα η κυβέρνηση των ΗΠΑ ήταν να βομβαρδίσει την πατρίδα τους το 1998 σε μια προσπάθεια εξόντωσης του Οσάμα Μπιν Λάντεν. Σήμερα έρχεται να ολοκληρώσει τη καταστροφή.

Οι ΗΠΑ, η Ρωσία, οι Ευρωπαϊκές Δυνάμεις, οι πολυεθνικές του πετρέλαιου παίζουν σήμερα ένα νέο "Μεγάλο Παιχνίδι" που απλώνεται από την Τουρκία, μέσω του Αφγανιστάν και της Κεντρικής Ασίας, μέχρι της δυτικές επαρχίες της Κίνας. Αυτοί που κινούν τα πιόνια σπρώχνουν εκατομμύρια ανθρώπους στη φτώχεια και αναγκάζουν εκατοντάδες χιλιάδες να δραπετεύουν από τα πεδία των αλλεπάλληλων εμφυλίων πολέμων.

Η βίαιη επέμβαση του Μπους και των συμμάχων του κάνει τα πράγματα ακόμα χειρότερα και θα γεννήσει ακόμα περισσότερους ανθρώπους αποφασισμένους να στρέψουν, με την θυσία τους, την απελπισία και την φρίκη πίσω στην καρδιά της Δύσης.

Οσαμα Μπιν Λαντεν: πρώην πράκτορας της CIA

Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν ήταν σύμμαχος των ΗΠΑ στον πόλεμο ενάντια στην ρωσική κατοχή του Αφγανιστάν στη δεκαετία του 1980. Ηταν ο άνθρωπος - κλειδί στην προσπάθειά τους να επιβάλλουν τον έλεγχό τους στο κίνημα της αντίστασης στο Αφγανιστάν.

Ο Μπιν Λάντεν ήταν προσωπικός φίλος των βασιλιάδων της Σαουδικής Αραβίας -των πιστότερων συμμάχων των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή.

Δημιούργησε μια ομάδα ανταρτών στα βουνά του ανατολικού Αφγανιστάν με τη βοήθεια των μυστικών υπηρεσιών του Πακιστάν - του βασικού συμμάχου των ΗΠΑ στην Κεντρική Ασία.

Η στήριξη των ΗΠΑ σταμάτησε μόνο όταν ο ίδιος ο Μπιν Λάντεν, πιεσμένος από την προσπάθειά τους να κυριαρχήσουν σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή, στράφηκε τελικά ενάντια τους. Το ίδιο έκανε και ο Σαντάμ Χουσεϊν και διάφοροι άλλοι "μικροί" και "μεγάλοι" πρώην σύμμαχοι των ΗΠΑ.

Ο πατέρας του Μπιν Λάντεν ήταν εκατομμυριούχος. Η οικογένειά του απέκτησε στενές σχέσεις με τον "Οίκο των Σαούντ" που κυβερνάει την Σαουδική Αραβία. Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν κληρονόμησε από τον πατέρα του μια τεράστια περιουσία. Επισκέφθηκε για πρώτη φορά τα στρατόπεδα των Αφγανών ανταρτών στο Πεσαβάρ στο Πακιστάν το 1980. Για τα επόμενα δυο χρόνια διοχέτευε χρήματα από τις ΗΠΑ και τη Σαουδική Αραβία στην αφγανική αντίσταση.

Οι Σαουδάραβες ήθελαν να εξαπλώσουν τη δική τους εκδοχή του Ισλάμ στο Αφγανιστάν σε μια προσπάθεια υπονόμευσης των άλλων οπλαρχηγών και να χτίσουν ένα κίνημα αντίστασης που δεν θα λειτουργούσε ανεξάρτητα από τα δυτικά συμφέροντα.

Ο Μπιν Λάντεν έπαιξε κεντρικό ρόλο σε αυτή την προσπάθεια τη δεκαετία του '80. Το 1986 έχτισε με χρήματα της CIA ένα συγκρότημα από τούνελ στο Κχόστ που θα λειτουργούσε σαν μια τεράστια αποθήκη όπλων.

Το 1989 ο Μπιν Λάντεν πήρε την ηγεσία της αντάρτικης οργάνωσης Αλ-Κουάϊντα. Ηταν μια ομάδα που είχε δημιουργηθεί από έναν στενό σύμμαχο των Σαούντ. Αυτή είναι η ομάδα την οποία η κυβέρνηση των ΗΠΑ θεωρεί σήμερα υπεύθυνη για την τρομοκρατία σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Μετά την εισβολή του Ιράκ στο Κουβέϊτ τον Αυγουστο του 1990 ο Μπιν Λάντεν πίεσε την βασιλική οικογένεια της Σαουδικής Αραβίας να συγκεντρώσει δυνάμεις για να πολεμήσει τον Σαντάμ με τον ίδιο τρόπο που το είχαν κάνει στο Αφγανιστάν. Οι Σαουδάραβες, όμως, στράφηκαν στις ΗΠΑ και τη Δύση. Η Σαουδική Αραβία έγινε το βασικό ορμητήριο των δυτικών δυνάμεων στον δολοφονικό πόλεμο ενάντια στο Ιράκ τον Γενάρη του 1991.

Αυτό εξόργισε τον Μπιν Λάντεν. Εφτασε να μισεί την αμερικανική παρουσία στην Σαουδική Αραβία και την υπεροπτική της επέμβαση στη Μέση Ανατολή. Οι σχέσεις του με τους βασιλιάδες της Σαουδικής Αραβίας διακόπηκαν και το 1992 αναγκάστηκε να καταφύγει στο Σουδάν. Τον Μάη του 1996 επέστρεψε στο Αφγανιστάν.

Το 1997 η CIA οργάνωσε μια μυστική επιχείρηση για να τον δολοφονήσει -αλλά απέτυχε. Οι ΗΠΑ προσπάθησαν ξανά να τον εξοντώσουν τον Αυγουστο του 1998 -μετά από τις βομβιστικές επιθέσεις στις αμερικανικές πρεσβείες στην Κένυα και την Τανζανία. Βομβάρδισαν επίσης το εργοστάσιο φαρμάκων αλ-Σίφα στο Σουδάν. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ χρειάστηκε δέκα ολόκληρους μήνες για να παραδεχτεί, ανεπίσημα, ότι το εργοστάσιο δεν είχε καμιά σχέση με την τρομοκρατία.

ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ — ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Αλήθειες και ψέματα για τους ΤΑΛΙΜΠΑΝ

Ο Μπους σπέρνει σήμερα τον θάνατο στο Αφγανιστάν για να τιμωρήσει, υποτίθεται, την κυβέρνησή του, τους Ταλιμπάν.

Οι Ταλιμπάν είναι ένα φρικτό καθεστώς. Ομως δεν έχει την υποστήριξη της μεγάλης μάζας των Αφγανών, των θυμάτων της επίθεσης του Μπους. Ούτε είναι το λογικό αποτέλεσμα της ισλαμικής θρησκείας, όπως υποστηρίζουν σήμερα οι ρατσιστές και η δεξιά στις ΗΠΑ και την Ευρώπη.

Οι Ταλιμπάν είναι το προϊόν της τρομαχτικής δυστυχίας που έχει επιβληθεί στο Αφγανιστάν από τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Το κίνημα των Ταλιμπάν είναι σήμερα επτά ετών. Αυτά τα εφτά χρόνια σήμαναν φρικιαστική μιζέρια. Τα προηγούμενα, όμως, 15 χρόνια είχαν σημαδευτεί από, όσο απίστευτο και να φαίνεται, ακόμα μεγαλύτερη δυστυχία.

Το 1994, τη χρονιά που πρωτοεμφανίστηκαν οι Ταλιμπάν σαν μια ομάδα 30 ανταρτών, το Αφγανιστάν είχε ερειπωθεί από τις εισβολές, τους πολέμους και τον εμφύλιο πόλεμο. Η δημιουργία του κινήματος ήταν αποτέλεσμα ενός σχεδίου των ΗΠΑ και της Σαουδικής Αραβίας που είχε σαν στόχο να "προφυλάξει" τους Αφγανούς πρόσφυγες που είχαν καταφύγει στο Πακιστάν από την επιρροή του ιρανικού καθεστώτος -που οι ΗΠΑ μισούσαν θανάσιμα εκείνη την περίοδο.

"Ταλιμπάν" σημαίνει φοιτητής στα Αφγανικά. Με την χρηματοδότηση της Σαουδικής Αραβίας χτίστηκαν εκατοντάδες κατηχητικά σχολεία γύρω από τα στρατόπεδα των προσφύγων στο βόρειο Πακιστάν. Το Ισλάμ που διδασκόταν σε αυτά τα "μαντράσας" ήταν μια εκδοχή της μωαμεθανικής θρησκείας παρόμοια με την υπέρπουρατινική "αίρεση" Γουαχάμπ που προωθεί η Σαουδαραβική βασιλική οικογένεια. Χιλιάδες προσφυγόπουλα άρχισαν να παρακολουθούν τα μαθήματα στα μαντράσας. Είχαν μόλις πρόσφατα εκδιωχθεί βίαια από τα χωριά τους και τώρα ζούσαν την δυστυχία και την αβεβαιότητα της προσφυγιάς. Η θρησκεία ήταν γι' αυτά -όπως και για πολλούς άλλους ανθρώπους πίσω στο Αφγανιστάν- το μοναδικό πράγμα που είχε μείνει σταθερό, η μοναδική εξασφάλιση της συνέχειας στη ζωή τους.

Οι μυστικές υπηρεσίες του Πακιστάν αντιμετώπισαν τους Ταλιμπάν, τους απόφοιτους αυτών των κατηχητικών, σαν μια δύναμη που θα μπορούσε να επιβάλει την τάξη στο Αφγανιστάν και να το θέσει κάτω από την δική τους κυριαρχία. Οι ΗΠΑ, σύμμαχος του Πακιστάν, αποδέχτηκε το σχέδιο. Με την κάλυψη των ΗΠΑ, τη στρατιωτική στήριξη του Πακιστάν και τη χρηματοδότηση της Σαουδικής Αραβίας οι Ταλιμπάν μετατράπηκαν σε ένα δυνατό αντάρτικο κίνημα.

Οι Ταλιμπάν υπόσχονταν να απαλλάξουν το Αφγανιστάν από τους "κακούς Μουσουλμάνους" που είχαν παραδώσει τη χώρα στους εγκληματίες. Τον Σεπτέμβρη του 1996 κατέλαβαν την Καμπούλ. Λίγο μετά η αμερικανική πολυεθνική Unocal άρχισε διαπραγματεύσεις με το νέο καθεστώς για την κατασκευή ενός πετρελαιαγωγού που θα διέσχιζε από τη μια ως την άλλη άκρη τη χώρα. Πολύ γρήγορα, όμως, έγινε φανερό ότι οι Ταλιμπάν δεν ήταν σε θέση να επιβάλουν τον έλεγχό τους σε ολόκληρο το Αφγανιστάν. Στο τέλος του 1997 η ιδέα του αγωγού εγκαταλείφθηκε.

Τώρα η Δύση προσπαθεί να φορτώσει τις ευθύνες για την τραγωδία στο Αφγανιστάν στο καθεστώς των Ταλιμπάν. Ομως είναι η ίδια αυτή που έφτιαξε αυτό το τέρας.

Υπεύθυνοι για τον λιμό;

Οι υποστηρικτές της επέμβασης κατηγορούν τους Ταλιμπάν για την έλλειψη τροφίμων, που έχει καταδικάσει πέντε εκατομμύρια ανθρώπους στην λιμοκτονία στο Αφγανιστάν. Ο λιμός, όμως, είχε ξαναχτυπήσει το Αφγανιστάν πριν από 30 χρόνια, την εποχή που ο Μουχαμάντ Ζαχίρ Σαχ ήταν ακόμα βασιλιάς. Ο Ζαχίρ Σαχ αρνήθηκε να ανοίξει τις αποθήκες σταριού για να βοηθήσει τους ανθρώπους που πεινούσαν. Περίπου 100.000 άνθρωποι πέθαναν από ασιτία. Πρόκειται για τον ίδιο ακριβώς άνθρωπο που η Δύση θέλει να επαναφέρει σήμερα στην εξουσία.

Ο λιμός που χτυπάει σήμερα το Αφγανιστάν είναι το αποτέλεσμα των αδιάκοπων πολέμων που, με την χρηματοδότηση και την βοήθεια των Μεγάλων Δυνάμεων, ερημώνουν εδώ και 20 χρόνια τη χώρα.

Το 1979 ο στρατός της ΕΣΣΔ εισέβαλε στο Αφγανιστάν για να υποστηρίξει την φιλορωσική κυβέρνηση που είχε καταρρεύσει αφού είχε παραμείνει 18 μήνες στην εξουσία. Ο ρωσικός στρατός κατέλαβε τη χώρα, πήρε την διακυβέρνηση στα χέρια της και ξεκίνησε έναν αποικιακού τύπου πόλεμο ενάντια στις οπλισμένες ισλαμικές ομάδες αντιπολίτευσης, τους Μουτζαχεντίν.

Ο Ρέιγκαν, ο τότε πρόεδρος των ΗΠΑ, έτρεξε αμέσως να αξιοποιήσει την ευκαιρία για να ενισχύσει το δυτικό μέτωπο στον νέο Ψυχρό Πόλεμο που είχε αρχίσει μόλις ενάντια στη Ρωσία. Οι ΗΠΑ άρχισαν να τροφοδοτούν με μεγάλες ποσότητες όπλων και χρημάτων τους Μουτζαχεντίν. Η ομάδα Μουζαχντίν του Γκουλμπουντίν Χεκματγιάρ, του "ευνοούμενου" του Ρέιγκαν, βομβάρδισε την Καμπούλ με τα βαριά όπλα που του είχαν παραχωρήσει οι ΗΠΑ.

Στις ΗΠΑ εγκαινιάστηκε η "Ημέρα Αφγανιστάν" και οι ηγέτες των Μουτζαχεντίν και ο Ζαχίρ Σαχ (που είχε ανατραπεί και εκδιωχθεί το 1973) άρχισαν να τριγυρίζουν στα συνέδρια του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος και των ακροδεξιών.

Τη δεκαετία του '80 οι ΗΠΑ τροφοδότησαν με όπλα αξίας 3 δισεκατομμυρίων δολαρίων τους Μουτζαχεντίν. Στο τέλος του πολέμου η μέση παραγωγή τροφίμων ανά αγρότη είχε πέσει στο μισό στο Αφγανιστάν. Οι Υπερδυνάμεις συνέχισαν τον πόλεμο μέχρι το 1989, όταν οι ρωσικές δυνάμεις αναγκάστηκαν τελικά να αποσυρθούν.

Το Αφγανιστάν είχε μετατραπεί σε ερείπια. Ο αριθμός των νεκρών είναι άγνωστος -υπολογίζεται ανάμεσα σε 1,2 και 4 εκατομμύρια. Οι πρόσφυγες στο Πακιστάν και το Ιράκ έφτασαν τα 6 εκατομμύρια.

Το "ενδιαφέρον" των Μεγάλων Δυνάμεων για το Αφγανιστάν εξανεμίστηκε μόλις η χώρα σταμάτησε να είναι θέρετρο για τις επιχειρήσεις του Ψυχρού Πολέμου. Λίγο πριν πάρουν την εξουσία οι Ταλιμπάν ο ΟΗΕ ζήτησε από τις πλούσιες χώρες 124 εκατομμύρια δολάρια για ανθρωπιστική βοήθεια στο Αφγανιστάν. Μέχρι το τέλος του 1996 είχε συγκεντρώσει μόνο τα μισά. Το 1997 ο ΟΗΕ ζήτησε 133 εκατομμύρια δολάρια, αλλά έλαβε 56 εκατομμύρια -δηλαδή το 42%. Την περασμένη χρονιά ο ΟΗΕ κατέβασε δραματικά τις απαιτήσεις του. Οι πλούσιες χώρες αρνήθηκαν, στην πράξη, για μια ακόμα φορά να ανταποκριθούν, παρόλο που η απειλή του λιμού γινόταν όλο και πιο ορατή.

Παραγωγή ηρωίνης

Οι ΗΠΑ ισχυρίζονται ότι οι Ταλιμπάν "εξαναγκάζουν τους αγρότες να καλλιεργούν όπιο" -το φυτό από το οποίο παρασκευάζεται η ηρωίνη.

Πρόκειται για εξωφρενικό ψέμα. Το Αφγανιστάν πράγματι καλλιεργεί όπιο. Η παραγωγή απογειώθηκε το 1979 όταν η χώρα βυθίστηκε στον πόλεμο και η οικονομία κατάρρευσε.

Το Αφγανιστάν ξεπέρασε την Μπούρμα, την χώρα με την μεγαλύτερη παραγωγή οπίου στον κόσμο μέχρι τότε, στα μέσα της δεκαετίας του '90, πριν οι Ταλιμπάν θέσουν κάτω από τον έλεγχό τους το μεγαλύτερο κομμάτι της χώρας. Ο Αμέντ Ρασίντ, ένας από τους δημοσιογράφους που έχουν καλή εικόνα του Αφγανιστάν, γράφει:

"Από το 1980 όλοι οι οπλαρχηγοί των Μουτζαχεντίν χρησιμοποιούσαν τα χρήματα από τα ναρκωτικά για να χρηματοδοτήσουν τις στρατιωτικές τους εξορμήσεις και να γεμίσουν τις τσέπες τους. Αγόρασαν σπίτια και επιχειρήσεις στο Πεσαβάρ, καινούργια τζιπ και άνοιξαν λογαριασμούς στο εξωτερικό".

Η CIA τα ήξερε όλα αυτά και υπονόμευσε όλες τις προσπάθειες της αμερικανικής υπηρεσίας καταπολέμησης των ναρκωτικών να σταματήσει το εμπόριο.

Το εμπόριο των ναρκωτικών από το Αφγανιστάν πλούτισε τους αξιωματικούς των πακιστανικών μυστικών υπηρεσιών. Το ίδιο ακριβώς έγινε και με τους αξιωματούχους του Ουζμπεκιστάν και του Τατζικιστάν στα βόρεια σύνορα του Αφγανιστάν.

Το 1994 ο Ναβάζ Σαρίφ, ο πρώην πρωθυπουργός του Πακιστάν, είχε αποκαλύψει δημόσια ότι ο αρχηγός του στρατεύματος και ο αρχηγός των μυστικών στρατιωτικών υπηρεσιών είχαν προτείνει "μεγάλης κλίμακας συμβόλαια ναρκωτικών" για να συγκεντρώσουν πόρους για την χρηματοδότηση των συμμαχικών τους ομάδων ανταρτών στο Αφγανιστάν.

Καταπίεση των γυναικών

Οι εφημερίδες στη Δύση προσπαθούν τώρα να παρουσιάσουν τον πόλεμο σαν μια "σταυροφορία" για την απελευθέρωση των γυναικών που καταπιέζονται άγρια στο Αφγανιστάν.

Είναι αλήθεια ότι η ζωή είναι φρικιαστική για τις γυναίκες στο καθεστώς των Ταλιμπάν. Ομως δεν πρόκειται να γίνει ούτε ένα χιλιοστό καλύτερη με τον βομβαρδισμό ανδρών, γυναικών και παιδιών στο Αφγανιστάν.

Η μεταχείριση των γυναικών από τους Ταλιμπάν αντικατοπτρίζει από τη μια την υπανάπτυξη των χωριών από τα οποία προέρχονται οι Ταλιμπάν και από την άλλη τα τραύματα των χρόνων του πολέμου. Οπως όλες οι άλλες αντάρτικες ομάδες οι Ταλιμπάν αποτελούνταν από άνδρες που είχαν ζήσει χρόνια σε μαχόμενες ομάδες. Οι ηγέτες των Ταλιμπάν φοβούνταν ότι οι στρατιώτες τους θα συμπεριφέρονταν ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που συμπεριφέρονταν και οι προηγούμενοι στρατιώτες Μουτζαχεντίν, μόλις κυρίευαν μια πόλη. Η κακοποίηση των γυναικών και οι βιασμοί ήταν μόνιμο φαινόμενο στα χρόνια του πολέμου.

Η υποχρεωτική απομόνωση των γυναικών, έλεγαν οι ηγέτες των Ταλιμπάν, είχε σαν στόχο την προστασία τους. Φυσικά, στην πράξη σήμαινε μια τρομαχτική καταπίεση.

Τα καταπιεστικά μέτρα, όμως, δεν τα εφηύραν μόνοι τους οι Ταλιμπάν: τα αντέγραψαν από το καθεστώς της Σαουδικής Αραβίας -από ένα καθεστώς που δεν έχει πάψει ποτέ να έχει την στήριξη της Δύσης.

Οι γυναίκες είναι αποκλεισμένες από τα περισσότερα επαγγέλματα στη Σαουδική Αραβία, φοιτούν σε χωριστά πανεπιστήμια "θηλαίων" και δεν έχουν δικαίωμα να σπουδάσουν στο εξωτερικό. Δεν έχουν δικαίωμα ούτε να οδηγούν, ούτε να ταξιδεύουν "ασυνόδευτες". Στα δικαστήρια αξίζουν μόνο το μισό από όσο ένας άντρας.

Η μεταχείριση των γυναικών δεν εμποδίζει τον Μπους και τους συμμάχους του να θεωρούν την Σαουδική Αραβία σαν έναν πολύτιμο σύμμαχο στον πόλεμο ενάντια στους Ταλιμπάν.

Ο ίδιος ο Μπους είναι ο τελευταίος που μπορεί να μιλάει για δικαιώματα των γυναικών. Είναι ένας δεξιός σωβινιστής που υποστηρίζεται φανατικά από όλους αυτούς που ζητάνε την κατάργηση του δικαιώματος της έκτρωσης στις ΗΠΑ.

Οταν ο πατέρας του ξεκίνησε τον πόλεμο ενάντια στο Ιράκ για "να σώσει το Κουβέιτ" κανένας από όλους αυτούς που μιλάνε σήμερα για τις γυναίκες του Αφγανιστάν δεν είπε λέξη για την υποστήριξη που έδιναν οι ΗΠΑ σε ένα καθεστώς που δεν αναγνωρίζει στις γυναίκες ούτε καν το δικαίωμα στην ψήφο.

Βόρεια Συμμαχία

Ποιοι είναι αυτοί; Οι εφημερίδες και τα κανάλια προσπαθούν αυτές τις ημέρες να παρουσιάσουν την Βόρεια Συμμαχία -τους Μουτζαχεντίν που ελέγχουν σήμερα το 15% περίπου του Αφγανιστάν- σαν μια εναλλακτική λύση, καλύτερη από τους Ταλιμπάν.

Πρόκειται για την ίδια ακριβώς δύναμη που οι ΗΠΑ και το Πακιστάν προσπαθούσαν μέχρι πριν από λίγο να καταστρέψουν γιατί υποστηρίζεται από το Ιράν.

Ο Αμπντούρ Ρασίντ, ο σημερινός βασικός ηγέτης της Βόρειας Συμμαχίας, έχει μέχρι σήμερα αποδείξει ότι το μοναδικό του ενδιαφέρον είναι τι θα καταφέρει ο ίδιος να αρπάξει. Μέχρι το 1992 πολεμούσε στο πλευρό των Ρώσων και της κυβέρνησης-μαριονέτας τους. Υστερα, για μια περίοδο συμμάχησε με τον φιλοαμερικανό Χεκματγιάρ και για πολύ λίγο με τους ίδιους τους Ταλιμπάν. Το μόνο πράγμα που έκανε με συνέπεια ήταν να προσπαθεί να διατηρήσει την προσωπική του επιρροή μέσα στην μειονότητα των Ουζμπέκων του βόρειο-δυτικού Αφγανιστάν. Αυτή την επιρροή την χρησιμοποίησε για να πλουτίσει - φυσικά σε μεγάλο βαθμό μέσα από το εμπόριο των ναρκωτικών.

Σοσιαλισμός και τρομοκρατία είναι ασυμβίβαστα

"Ο καπνός από την έκρηξη διαλύεται, ο πανικός σταματάει, ο διάδοχος του δολοφονημένου υπουργού εμφανίζεται, η ζωή μπαίνει στο συνηθισμένο αυλάκι, ο τροχός της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης γυρίζει όπως και πρώτα - μονάχα η αστυνομική δίωξη γίνεται πιο άγρια και ξετσίπωτη».

Λέον Τρότσκι

Δεν είναι οι δίδυμοι πύργοι στη Νέα Υόρκη αλλά καταστρεμένα κτίρια στη Τρίπολη της Λιβύης μετά την αεροπορική επίθεση των ΗΠΑ τον Απρίλη του 1986

Η καταστροφική επίθεση στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου και στο Πεντάγωνο στις ΗΠΑ έχει φέρει τις κυβερνήσεις και τον τύπο να καταδικάζουν από κοινού τους υπευθύνους της σαν "διαβολικούς τρομοκράτες", σαν "φανατικούς απολίτιστους μουσουλμάνους" που δεν λογαριάζουν την ανθρώπινη ζωή. Οποιοι και να είναι οι υπεύθυνοι, σαν επαναστάτες σοσιαλιστές έχουμε μια πολύ καθαρή θέση. Σιχαινόμαστε τη βία και είμαστε αντίθετοι στο βομβαρδισμό απλού κόσμου στα τυφλά.

Κυβερνήσεις όμως σαν του αμερικανού προέδρου Τζ. Μπους ή του Σημίτη στην Ελλάδα και του Κληρίδη στη Κύπρο αλλά και η πλειοψηφία των ΜΜΕ έχουν μια τελείως διαφορετική στάση. Ολοι αυτοί στην πραγματικότητα πραγματοποιούν ή ενθαρρύνουν ή επικροτούν βομβαρδισμούς χωρίς καμιά διάκριση αεροπλάνα που χτυπούν από ψηλά και μαζικούς φόνους αμάχων. Την τελευταία μόνο δεκαετία οι ΗΠΑ έχουν βομβαρδίσει νοσοκομεία, εργοστάσια και σχολεία στο Ιράκ, τη Σερβία, τη Σομαλία και αλλού, έχουν δολοφονήσει χιλιάδες απλού κόσμου. Οι κυβερνήσεις στην Ελλάδα από του Μητσοτάκη στον Πόλεμο του Κόλπου μέχρι του Παπανδρέου στη Βοσνία και του Σημίτη στο Κόσοβο και τώρα στη Δημοκρατία της Μακεδονίας δεν έχουν μείνει ποτέ έξω απ' αυτόν τον κύκλο του αίματος. Οχι μόνο έδωσαν όλες τις διευκολύνσεις, αλλά και έστειλαν στρατό και πλοία στο πλάι των ιμπεριαλιστών. Διευκολύνσεις έδωσε σε όλες αυτές τις περιπτώσεις και η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας, απο τον Βασιλείου μέχρι τον Κληρίδη.

Η πραγματικότητα είναι ότι για τις κυβερνήσεις σαν του Μπους, του Σημίτη και του Κληρίδη υπάρχει ένα είδος τρομοκρατίας - η βάρβαρη κρατική τρομοκρατία από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις - που είναι δίκαιη, ενώ η τρομοκρατία από αυτούς που δέχονται τις βόμβες είναι άδικη, είναι "έγκλημα ενάντια στην ανθρωπότητα". Οι επαναστάτες σοσιαλιστές απορρίπτουν αυτήν την υποκρισία και έχουν μια εντελώς διαφορετική προσέγγιση. Η στάση μας συνοψίζεται στα γραπτά του ρώσου επαναστάτη Λέοντα Τρότσκι για την τρομοκρατία.

Παρ' όλο που γράφτηκαν 80 χρόνια πριν, οι απόψεις του Τρότσκι παραμένουν ένας πολύτιμος οδηγός. Πρώτα απ' όλα ο Τρότσκι καταφέρει ένα έξοχο πλήγμα στην υποκρισία των κυβερνώντων. Οι επαναστάτες σοσιαλιστές, επιχειρηματολογεί, "*δεν έχουν τίποτε κοινό με εκείνους τους πουλημένους ηθικολόγους, οι οποίοι απαντώντας στις τρομοκρατικές ενέργειες, κάνουν πανηγυρικές διακηρύξεις για την "απόλυτη αξία" της ανθρώπινης ζωής. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που σε άλλες περιστάσεις, στο όνομα άλλων απόλυτων αξιών - η τιμή του έθνους ή το γόητρο του μονάρχη - είναι έτοιμοι να σπρώξουν εκατομμύρια ανθρώπους στην κόλαση του πολέμου*".

Ο Τρότσκι καταλάβαινε ότι η τρομοκρατία είναι το αποτέλεσμα της τυραννίας και της καταπίεσης που ασκούν οι κυβερνώντες. "*Καταλαβαίνουμε ξεκάθαρα ότι τέτοιες συγκλονιστικές ενέργειες είναι η αναπόφευκτη κατάληξη της απόγνωσης και της εκδίκησης*", έγραφε. Ομως, "*η ατομική εκδίκηση δεν μας ικανοποιεί*", έλεγε ο Τρότσκι. Επιπλέον, σαν πολιτική στρατηγική για την αλλαγή της κοινωνίας, οι μαρξιστές ήταν πάντα ασυμβίβαστα αντίθετοι στην τρομοκρατία. Ενας τρομοκράτης έχει στόχο ένα συγκεκριμένο υπουργό της κυβέρνησης, το στρατό της, τις δυνάμεις ασφαλείας ή σύμβολα της εξουσίας. Ομως, η εκμετάλλευση ενάντια στην οποία παλεύουν οι σοσιαλιστές, δεν είναι δημιούργημα ενός υπουργού ατομικά ή ακόμη και μιας συγκεκριμένης κυβέρνησης. Η εκμετάλλευση, η καταπίεση και η αδικία μέσα στην κοινωνία είναι αποτέλεσμα του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος του καπιταλισμού, όχι συγκεκριμένων ατόμων μέσα σ' αυτό, οσοδήποτε βάρβαροι και μισητοί μπορεί να είναι αυτοί. "*Το καπιταλιστικό σύστημα δεν βασίζεται στους υπουργούς της κυβέρνησης και δεν μπορεί να εξαλειφθεί μαζί μ' αυτούς. Οι τάξεις που υπηρετεί αυτό το σύστημα θα βρίσκουν πάντα αντικαταστάτες*", έγραφε ο Τρότσκι.

Αποτελέσματα

Αυτό σημαίνει ότι οι τρομοκρατικές ενέργειες έχουν πολύ περιορισμένα αποτελέσματα. Ο Τρότσκι έθετε το ζήτημα ως εξής: "*Ο καπνός από την έκρηξη διαλύεται, ο πανικός σταματάει, ο διάδοχος του δολοφονημένου υπουργού εμφανίζεται, η ζωή μπαίνει στο συνηθισμένο αυλάκι, ο τροχός της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης γυρίζει όπως και πρώτα - μονάχα η αστυνομική δίωξη γίνεται πιο άγρια και ξετσίπωτη*". Κατά συνέπεια, η απελευθέρωση της ανθρωπότητας από την καταπίεση και την αδικία δεν απαιτεί απλά την δολοφονία συγκεκριμένων υπουργών ή την ανατίναξη στρατιωτικών ή άλλων στόχων, αλλά το ξερίζωμα του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος. Η μόνη δύναμη με τη δυνατότητα να το κάνει αυτό είναι η συλλογική δύναμη της εργατικής τάξης. Οπως έγραφε ο Τρότσκι, "*Μια απεργία, ακόμη και μέτριου μεγέθους, έχει κοινωνικές συνέπειες: ενίσχυση της αυτοπεποίθησης των εργατών, ανάπτυξη του συνδικαλισμού και, όχι σπάνια, βελτίωση και της τεχνολογίας στην παραγωγή*".

Σε αντίθεση, η τρομοκρατική ενέργεια πραγματοποιείται "*πίσω από τις πλάτες των μαζών*". Οι τρομοκράτες ή οι τρομοκρατικές οργανώσεις δεν έχουν ανάγκη την υποστήριξη της μάζας του κόσμου για να τοποθετήσουν μια βόμβα, να κάνουν μια επίθεση ή να δολοφονήσουν αξιωματούχους του κράτους. Οι τρομοκρατικές ενέργειες αντιπροσωπεύουν μάλλον μια απεγνωσμένη προσπάθεια από μια μειοψηφία να υποκαταστήσει τον εαυτό της στη θέση της μαζικής δράσης. Μερικές φορές οι τρομοκρατικές οργανώσεις κατορθώνουν να έχουν ένα σημαντικό βαθμό υποστήριξης. Αυτό είναι σίγουρα αλήθεια στη Μέση Ανατολή, όπου οι οργανώσεις που έχουν πραγματοποιήσει επιθέσεις στις ΗΠΑ και την Ευρώπη έχουν βρει υποστήριξη ανάμεσα στους απλούς Παλαιστίνιους και σ' όλη τη Μέση Ανατολή.

Αυτήν την υποστήριξη είναι εύκολο να την καταλάβουμε. Οι Παλαιστίνιοι έχουν δεχτεί και κυρίως τον τελευταίο χρόνο τις συνεχείς δολοφονικές επιθέσεις του Ισραήλ, με την ενίσχυση των ΗΠΑ. Ακομη και πριν τον τελευταίο γύρο της υποστηριζόμενης από τις ΗΠΑ ισραηλινής τρομοκρατίας, οι Παλαιστίνιοι έχουν υποστεί πάνω από μισό αιώνα αναγκαστικής εκτόπισης, βίας και δολοφονιών στα χέρια του Ισραήλ και των ΗΠΑ. Δεν είναι να απορεί κανείς, που μερικοί άνθρωποι νιώθουν αρκετά απελπισμένοι ώστε να επιτεθούν βίαια και να ανταποδώσουν τα χτυπήματα με όποιον τρόπο τους φαίνεται δυνατός. Αλλά ακόμη κι όταν ένοπλες ή τρομοκρατικές οργανώσεις κερδίζουν υποστήριξη, την θεωρούν απλά σαν "φόντο" στο οποίο διεξάγουν τις εκστρατείες τους. Οτι η πραγματική πάλη είναι αυτές οι ίδιες οι τρομοκρατικές ενέργειες. Και αυτές οι ενέργειες - ο σχεδιασμός μιας επίθεσης, η εξασφάλιση των όπλων και η τοποθέτηση της βόμβας, για παράδειγμα - πραγματοποιείται εμπιστευτικά μόνο από μια μικροσκοπική μειοψηφία.

Η δολοφονία ή βομβιστική τρομοκρατική ενέργεια λοιπόν μπορεί να προκαλέσει μια μεγάλη σύγχυση στις γραμμές της εργατικής τάξης, ιδιαίτερα όταν απλοί άνθρωποι σκοτώνονται ή αδικούνται. Αυτό μπορεί να δημιουργήσει μια ευνοϊκή ατμόσφαιρα για να περάσουν νέα μέτρα κρατικής καταστολής. Επιπλέον, η ατομική τρομοκρατία, έλεγε ο Τρότσκι, "*υποτιμά τον συνειδητό ρόλο των μαζών*". Ο Τρότσκι ρωτάει, "*Αν είναι αρκετό να εξοπλιστεί κανείς με ένα πιστόλι για να πετύχει το σκοπό του, τότε τι χρειάζεται όλη αυτή η προσπάθεια για τον ταξικό αγώνα; Αν μια κουταλιά μπαρούτι και λίγο μολύβι φτάνει για να σκοτωθεί ο εχθρός, τότε τι χρειάζεται η ταξική οργάνωση;*". Ετσι, η τρομοκρατία δεν είναι απλά μια διαφορετική μέθοδος πάλης ενάντια στην καταπίεση, αλλά λειτουργεί ενάντια στον αγώνα για τον σοσιαλισμό. "*Οσο 'αποτελεσματικότερες' είναι οι πράξεις των τρομοκρατών, όσο η προσοχή των μαζών συγκεντρώνεται πάνω σ' αυτές - τόσο περιορίζεται το ενδιαφέρον των μαζών στην αυτοοργάνωση και στην αυτοδιαπαιδαγώγηση.... Τα ρεβόλβερ των μεμονωμένων ηρώων αντί για τα ρόπαλα και τα δικράνια του κόσμου, οι βόμβες αντί για τα οδοφράγματα - αυτή είναι η πραγματική πρόταση της τρομοκρατίας*", έγραφε ο Τρότσκι.

Η κοινωνία για την οποία παλεύουν οι σοσιαλιστές είναι αυτή όπου οι ίδιοι οι εργάτες παίρνουν τον έλεγχο και τη λειτουργούν με βάση τις ανάγκες τους. Μια τέτοιου είδους κοινωνία δεν μπορεί να χτιστεί από τι ενέργειες μιας απειροελάχιστης μειοψηφίας, αλλά μπορεί να σφυρηλατηθεί μόνο μέσα από την μαζική δράση των ίδιων των εργατών. Επιπλέον, είναι μέσω της διαδικασίας του επαναστατικού αγώνα που οι εργάτες αρχίζουν να απαλλάσσονται από την αντιδραστική ιδεολογία του καπιταλιστικού συστήματος και αποκτούν, όπως το έθεσε ο Μαρξ, "*την ικανότητα να οργανώσουν εκ νέου την κοινωνία*". Επομένως, η ίδια η επανάσταση είναι ένα κρίσιμο μέρος της προετοιμασίας των εργατών να εμπιστευτούν τη δική τους ικανότητα να διευθύνουν την κοινωνία και τη ζωή τους.

Βία

Οι επαναστάτες σοσιαλιστές δεν απαρνούνται το δικαίωμα της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων να χρησιμοποιούν βία ενάντια στους καταπιεστές τους. Ξέρουμε ότι η κυρίαρχη τάξη δεν πρόκειται να παραδώσει την εξουσία της, τον πλούτο και τα προνόμιά της χωρίς σύγκρουση. Για τους σοσιαλιστές αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να κατευθύνεται από άτομα ή από ελιτίστικες ομάδες, αλλά μόνο μέσα από τη συλλογική δράση της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων.

Σήμερα αυτή η αλήθεια ισχύει δυο φορές. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα που ξεκίνησε μέσα από τις ίδιες τις ΗΠΑ, που άρχισε να ξεδιπλώνεται από το Σιάτλ και την Ουάσιγκτον σε κάθε γωνιά του πλανήτη είναι η πραγματική δύναμη για να αλλάξουμε τον κόσμο. Τα ίδια τα κινήματα στον Τρίτο Κόσμο ενάντια στην ιμπεριαλιστική κυριαρχία, όπως το κίνημα της Ιντιφάντα στην Παλαιστίνη, είναι οι καλύτεροι σύμμαχοί του. Σ' αυτά τα δύο χρόνια που πέρασαν από την εξέγερση του Σιάτλ το Δεκέμβρη του 1999 αυτό το κίνημα έχει γίνει με τη δυναμική και τις ιδέες του ο πραγματικός εφιάλτης των καπιταλιστών και αποτελεί την καλύτερη έμπνευση για την εργατική τάξη και τους αγώνες της σε κάθε χώρα.

Αυτό το κίνημα όχι μόνο δεν ωφελείται σε τίποτα από χτυπήματα σαν αυτό στις ΗΠΑ, αλλά έχει και πολύ πιο δυνατά όπλα για να πολεμήσει αυτό το βάρβαρο σύστημα: τη συλλογική δύναμη εκατομμυρίων πλέον εργαζόμενων και νεολαίων που όλο και πιο οργανωμένα στρέφονται εναντίον του.

ΕΙΔΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ — ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Το Ισλάμ δεν είναι εχθρός

Ο νέος "ιερός" πόλεμος που κήρυξε ο Μπους ενάντια στην τρομοκρατία συνοδεύεται όλες αυτές τις μέρες με μια βρόμικη ρατσιστική εκστρατεία για τους "φανατικούς και βάρβαρους ισλαμιστές που μας απειλούν". Τον στόχο αυτής της εκστρατείας δεν προσπαθούν να τον κρύψουν. Αντίθετα, οι κυβερνήσεις σε ΗΠΑ και Ε.Ε., αλλά από κοντά και τα ΜΜΕ προσπαθούν να πείσουν τον κόσμο ότι ένας γενικευμένος και διαρκής πόλεμος είναι το μόνο όπλο που καταλαβαίνουν τέτοιοι "φανατικοί που δεν υπολογίζουν καθόλου την ανθρώπινη ζωή". "Η επιβολή του ισλαμικού νόμου, η καταπίεση των μειονοτήτων και των γυναικών, το τζιχάντ ενάντια στους άπιστους" καθοδηγεί αυτούς τους λαούς και βάζει σε "κίνδυνο το δυτικό πολιτισμό και τις ελευθερίες μας".

Στην Ελλάδα και Κύπρο άλλωστε, οι υποστηριχτές του νέου πολέμου του Μπους έχουν μια πλούσια προϋπηρεσία στην αντι-μουσουλμανική υστερία από την εποχή της εκστρατείας για το Μακεδονικό ενάντια στο "μουσουλμανικό τόξο που απειλεί τα Βαλκάνια". Πρόκειται για μια ψεύτικη και υποκριτική προπαγάνδα. Οι καρποί της δεν άργησαν να φανούν. Σε ΗΠΑ και Βρετανία φασιστικές συμμορίες ανέλαβαν ακόμη και με δολοφονίες ανθρώπων αραβικής καταγωγής να "δώσουν ένα μάθημα σ' αυτούς τους απολίτιστους".

Στην πραγματικότητα όλη αυτή η εκστρατεία προσπαθεί να μας κάνει να ξεχάσουμε τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού με το επιχείρημα ότι ο πραγματικός κίνδυνος είναι ο ισλαμικός φανατισμός που εξωθεί αυτούς τους ανθρώπους σε επιχειρήσεις αυτοκτονίας. Ομως, ο πραγματικός ρόλος της θρησκείας - και όχι μόνο της μουσουλμανικής - είναι τελείως διαφορετικός. Δεν μπορεί να γίνει κατανοητός έξω από τις υλικές συνθήκες και τις ταξικές συγκρούσεις που επικρατούν στην κοινωνία. Ολες οι θρησκευτικές ιδεολογίες, τόνιζε στην ανάλυσή του ο Μαρξ, εκτός από "όπιο του λαού" κηρύσσοντας την υποταγή στους ισχυρούς, είναι και "η καρδιά μέσα σ' έναν άκαρδο κόσμο" διδάσκοντας την φιλευσπλαχνία και την αλληλοβοήθεια.

Ο χριστιανισμός, για παράδειγμα, μέσα στην μακραίωνη πορεία του έχει δώσει δείγματα και των δύο εκδοχών. Υπήρξε πολλές φορές στήριγμα της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης των λαϊκών στρωμάτων από τις κυρίαρχες τάξεις. Και αυτό δεν ισχύει μόνο για το Μεσαίωνα που έδωσε την ευλογία του στην "ελέω θεού" βασιλική απολυταρχία. Και μέσα στον καπιταλισμό η χριστιανική ιδεολογία και εκκλησία πολλές φορές έδωσε χέρι βοηθείας ή και συνεργάστηκε στενά με δικτατορικά και φασιστικά καθεστώτα την ίδια στιγμή που δίδασκε την υποταγή και την υπομονή στους καταπιεσμένους. Μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι η χριστιανική εκκλησία αντιτάχθηκε στο πιο βάρβαρο έγκλημα που έζησε μέχρι σήμερα η ανθρωπότητα, το ολοκαύτωμα των Εβραίων από τον Χίτλερ; Το ίδιο και κανείς δεν μπορεί στα σοβαρά να υποστηρίξει ότι η εκκλησία στην Ελλάδα αντιτάχθηκε στο καταπιεστικό καθεστώς της δικτατορίας του 1967. Το αντίθετο μάλιστα.

Την ίδια στιγμή όμως στα πλαίσια του χριστιανισμού αναπτύχθηκε και ένα ολόκληρο ριζοσπαστικό ρεύμα, η "θεολογία της απελευθέρωσης", που τάχθηκε ενεργά στο πλευρό του απλού κόσμου στη Λατινική Αμερική, στον αγώνα του ενάντια στην κοινωνική ανισότητα και την καταπίεση από τα δικτατορικά καθεστώτα που στήριζαν οι ΗΠΑ στην περιοχή, στις δεκαετίες του '70 και του '80. Ριζοσπάστες παπάδες στη Βραζιλία του '70 όχι μόνο υποστήριξαν το απεργιακό κίνημα ενάντια στο δικτατορικό καθεστώς, αλλά παραχωρούσαν και τις εκκλησίες για τις εργατικές συγκεντρώσεις. Στη Νικαράγουα επίσης έφτασαν να συμμετέχουν στην εξέγερση και την ίδια την κυβέρνηση των Σαντινίστας ενάντια στον δικτάτορα Σομόζα.

Η εικόνα δεν είναι διαφορετική για τον ισλαμισμό. Το Ισλάμ παρουσιάζει κι αυτό δύο όψεις, κι αυτό το ξέρουν καλά οι ιμπεριαλιστές. Την ίδια στιγμή που είναι εργαλείο για να δικαιολογείται και να διαιωνίζεται η πιο βάρβαρη καταπίεση από τις κυρίαρχες τάξεις, την ίδια στιγμή γίνεται και σημαία του αγώνα των καταπιεσμένων ενάντιά τους. Τα σύμμαχα καθεστώτα, και πιο χαρακτηριστικά αυτό της Σαουδικής Αραβίας, με τα οποία συνεργάζονται για να ελέγχουν τους δρόμους του πετρελαίου με επεμβάσεις όπως αυτή στο Ιράκ το 1991, είναι μουσουλμανικά, το ίδιο και οι κυρίαρχες τάξεις της περιοχής. Στη Σαουδική Αραβία η κυρίαρχη τάξη δεν υστερεί σε κυνισμό και βαρβαρότητα ώστε να επικαλείται τον ισλαμικό νόμο κατά πώς την βολεύει για να κόβει χέρια και πόδια ανθρώπων, να καταδιώκει τους αντιφρονούντες και να καταπιέζει και να εκμεταλλεύεται σκληρά όλο τον πληθυσμό. Ομως, όταν μιλάνε για τον ισλαμικό κίνδυνο ή τον ισλαμικό φονταμενταλισμό στην πραγματικότητα εννοούν μια σειρά από διαφορετικές μουσουλμανικές παρατάξεις και οργανώσεις μέσα από τις οποίες βρίσκει έκφραση η οργή των φτωχών αράβων ενάντια στην ιμπεριαλιστική καταπίεση και την εξαθλίωση που επιβάλλουν οι τοπικές άρχουσες τάξεις.

Ταξικό χάσμα

Το ταξικό χάσμα που χωρίζει αυτούς τους "δύο ισλαμισμούς" είναι η πραγματική αιτία για την διαφορετική πολιτική κατεύθυνση που ακολουθούν. Σ' όλη τη Μέση Ανατολή τα εκατομμύρια των φτωχών αγροτών και εργατών ζουν μέσα στην εξαθλίωση των παραγκουπόλεων. Η κατάσταση για τους μικρομαγαζάτορες και τους εμπόρους στις πόλεις δεν είναι καλύτερη, ιδαίτερα μετά την οικονομική κρίση που χτύπησε την περιοχή τη δεκαετία του '80 και τα προγράμματα περικοπών και ιδιωτικοποίησης που επέβαλλε σε διάφορες χώρες το ΔΝΤ. Απέναντι του όλος αυτός ο κόσμος έχει να αντιμετωπίσει τον πλούτο και τη διαφθορά μιας άρχουσας τάξης που τα τελευταία χρόνια έχει ταυτιστεί πλήρως με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα.

Η μέθοδος που χρησιμοποιούν αυτές οι άρχουσες τάξεις είναι η βάρβαρη καταπίεση για να καταστείλουν κάθε απόπειρα εξέγερσης των εξαθλιωμένων εργατών και αγροτών. Δημοκρατικές ελευθερίες, εκλογές, συνδικαλιστική δράση, δικαιώματα των μειονοτήτων και των γυναικών διώκονται βίαια, όπως σε κάθε γνήσιο δικτατορικό καθεστώς. Βέβαια, οι ηγέτες αυτών των καθεστώτων διακηρύσσουν ξετσίπωτα ότι είναι ευσεβείς μουσουλμάνοι που ακολουθούν το κοράνι και αντιπροσωπεύουν την κοινότητα των πιστών χωρίς καμιά ταξική διάκριση.

Αυτό το ταξικό χάσμα θρέφει καθημερινά το μίσος του απλού κόσμου γι' αυτά τα καθεστώτα, ενώ η στήριξή τους και από τους ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα τις ΗΠΑ οδηγεί σε εκρήξεις οργής. Αλλά αυτό που πάντα αποτέλεσε τη θρυαλλίδα για τις αντιμπεριαλιστικές εκρήξεις στη Μέση Ανατολή ήταν ο ηρωικός αγώνας των Παλαιστινίων εδώ και 50 χρόνια για την ελευθερία τους. Η άνευ όρων υποστήριξη των ΗΠΑ στο Ισραήλ για να συνεχίζει τις δολοφονικές του επιθέσεις τις έχουν μετατρέψει σε Νο1 εχθρό για όλους τους απλούς άραβες και μουσουλμάνους. Πολύ περισσότερο που όλος αυτός ο κόσμος δεν τρέφει πλεόν καμιά ελπίδα για τα καθεστώτα της περιοχής ότι θέλουν να δώσουν πραγματική σύγκρουση με τους ιμπεριαλιστές.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο όλη η περιοχή σαρώθηκε από σειρά εθνικών εξεγέρσεων ενάντια στην αποικιακή απολυταρχία. Τα κινήματα στην Αλγερία, την Αίγυπτο, το Ιράν, το ίδιο το κίνημα των Παλαιστινίων στις δεκαετίες του '50 και του '60 έφερναν την ελπίδα για μια πραγματική απελευθέρωση από την καταπίεση και την εξαθλίωση. Ηταν πραγματικά μαζικά κινήματα, όπου η ίδια η τρομοκρατία είχε περιθωριακό ρόλο. Ομως, για τη συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου τα καθεστώτα που προέκυψαν δεν έφεραν καμιά βελτίωση. Παρ' όλο που πολλά από αυτά ονομάστηκαν "σοσιαλιστικά", όπως στην Αλγερία και τη Συρία και η αριστερά σε μια σειρά περιπτώσεις έδωσε την άκριτη υποστήριξη της στους διάφορους Νάσερ και Μπεν Μπελά, οι νέες άρχουσες τάξεις έβαλαν στην άκρη τον αντιμπεριαλιστικό αγώνα για να χτυπήσουν τις διεκδικήσεις των εξαθλιωμένων μαζών για πραγματική κοινωνική αλλαγή.

Κίνημα διαμαρτυρίας

Το σημείο καμπής ήταν "ο μαύρος Σεπτέμβρης" του 1970, όταν ο βασιλιάς Χουσεϊν της Ιορδανίας έσφαξε περίπου 20.000 Παλαιστίνιους και Ιορδανούς αγωνιστές για να σταματήσει το δυναμικό κίνημα διαμαρτυρίας ενάντια στη φτώχεια που είχε ξεσπάσει στην πρωτεύουσα Αμμάν και στα παλαιστινιακά στρατόπεδα προσφύγων. Οι ισλαμιστές, που μέχρι τότε αποτελούσαν πολύ μικρές ομάδες στους κόλπους του κινήματος της Μέσης Ανατολής άρχισαν τα επόμενα χρόνια να κερδίζουν σε πολλές χώρες μαζική υποστήριξη κάνοντας ριζοσπαστική κριτική στα διεφθαρμένα τοπικά καθεστώτα και στην ταύτισή τους με τους ιμπεριαλιστές.

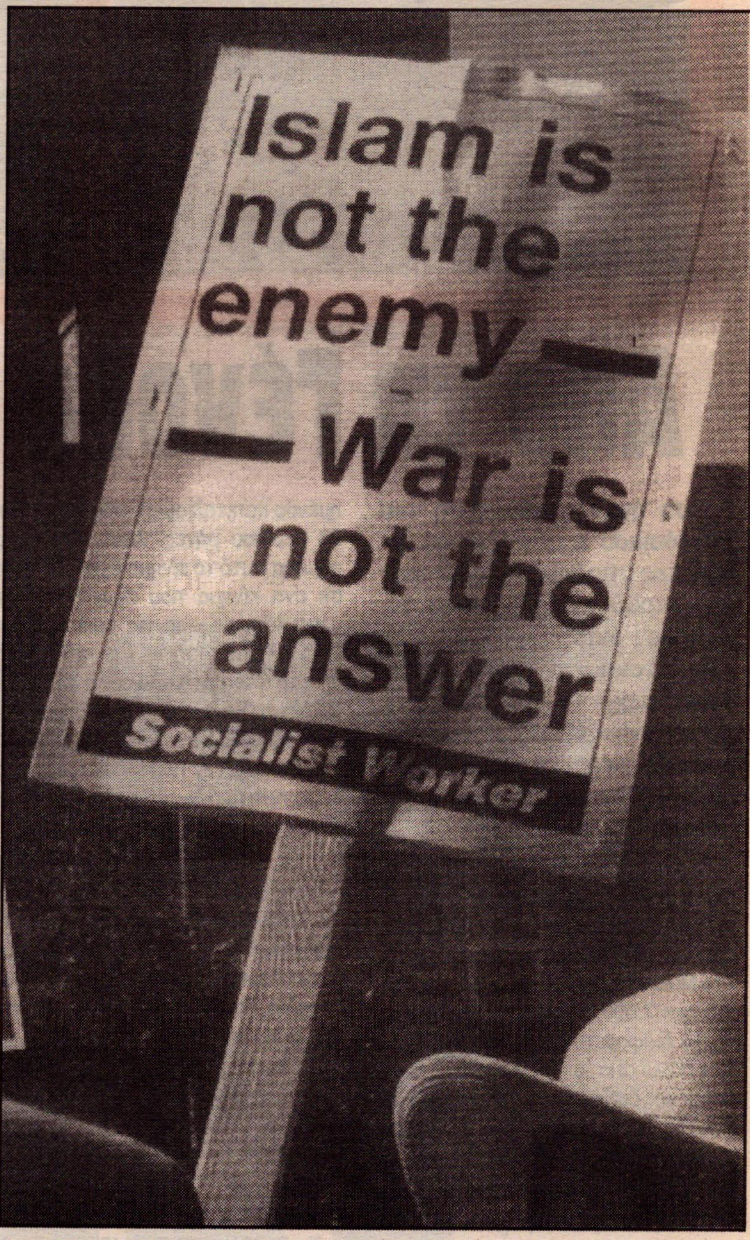

Απο αντιπολεμική εκδήλωση στον Καναδα. Η πικέττα γράφει: "Το ισλάμ δεν είναι εχθρός - ο πόλεμος δεν είναι λύση

Η υποστήριξη προς το ισλαμικό κίνημα προήλθε κυρίως από τα μικροαστικά στρώματα των πόλεων, αλλά και τη νεολαία μέσα στα πανεπιστήμια, που βρίσκονταν σε απόγνωση με ελάχιστες προοπτικές για το μέλλον της. Η απήχησή του ήταν πολύ μικρότερη στους αγρότες και ελάχιστη ανάμεσα στην εργατική τάξη. Ομως, το ισλαμικό κίνημα, διακηρύσσοντας την επιστροφή στις παραδοσιακές αξίες του Ισλάμ κόντρα στη διαφθορά των τοπικών καθεστώτων, διεκδίκησε για τον εαυτό του την πρωτοπορία του αντιμπεριαλιστικού κινήματος. Κινητοποιήθηκε ενάντια στη ρωσική εισβολή στο Αφγανιστάν το 1979, ενάντια στην επέμβαση των ΗΠΑ το 1991 ενάντια στο Ιράκ, ενώ πολλές απ' αυτές τις οργανώσεις, όπως η Χεζμπολάχ και η Χαμάς, διεκδικούν μέσα στους Παλαιστίνιους το ρόλο της ριζοσπαστικής αντιπολίτευσης κόντρα στους συμβιβασμούς του Αραφάτ με το Ισραήλ και τις ΗΠΑ.

Είναι προφανές ότι οι κυβερνήσεις του ανεπτυγμένου καπιταλισμού δεν έδειξαν ποτέ κανένα ενδιαφέρον για τις διεκδικήσεις αυτού του κόσμου, αλλά είδαν στο κίνημά τους μια απειλή για την κυριαρχία τους στην περιοχή. Και δεν είναι καθόλου παράξενο που αυτός ο κόσμος χρησιμοποιεί ακόμη και την τρομοκρατία για να ανταποδώσει τα χτυπήματα στους ιμπεριαλιστές.

Σίγουρα, για τους επαναστάτες σοσιαλιστές πολλές από τις ιδέες των ισλαμιστών όχι μόνο είναι λάθος, αλλά και αντιδραστικές και δεν μπορούν να δώσουν καμιά προοπτική στο κίνημα της Μέσης Ανατολής. Η επιβολή του ισλαμικού νόμου και απ' την άλλη οι επιθέσεις αυτοκτονίας είναι σε πλήρη αντίθεση με τον μαζικό αγώνα με κέντρο την εργατική τάξη. Ο δρόμος των ισλαμιστών είναι ο δρόμος της απόγνωσης και οδηγεί σε αδιέξοδο. Ταυτόχρονα δίνει τη δικαιολογία που ψάχνουν οι ντόπιοι κυβερνώντες και οι ιμπεριαλιστές για να εντείνουν την καταπίεση. Ο νέος πόλεμος του Μπους θα βαθύνει το δικαιολογημένο μίσος αυτού του κόσμου και γι' αυτό και θα εντείνει το φαύλο κύκλο της βίας που πρώτοι οι ιμπεριαλιστές έχουν ανοίξει.

Η μόνη πραγματική εναλλακτική προοπτική που ψάχνει και ο κόσμος στη Μέση Ανατολή και σ' όλον τον Τρίτο Κόσμο είναι να δυναμώσουμε την λύση του Σιάτλ. Το αντικαπιταλιστικό κίνημα σ' όλο τον πλανήτη αντιπροσωπεύει την πιο ελπιδοφόρα προοπτική για μια κοινωνία χωρίς φτώχεια, καταπίεση και πολέμους. Ο δρόμος για να δυναμώσουμε αυτήν την ελπίδα είναι οι ακτιβιστές αντικαπιταλιστές, να πρωτοστατήσουμε για να σταματήσει η νέα ιμπεριαλιστική σφαγή που ξεκίνησε ο Μπους, με τους συμμάχους του.

ΒΕΡΟΛΙΝΟ

ΑΘΗΝΑ

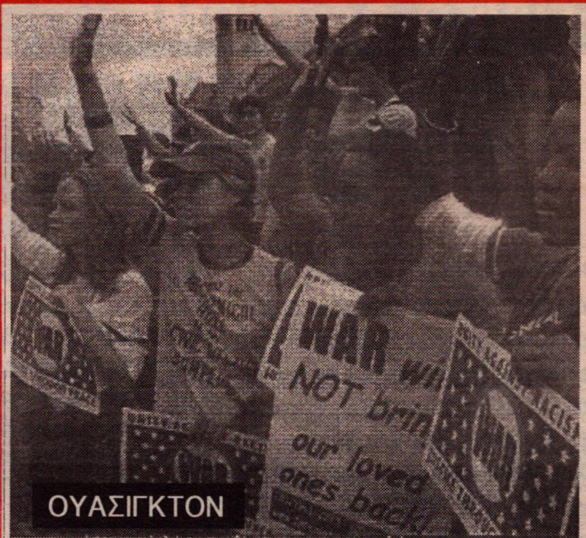

ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ

Απο τη Γένοβα στο αντιπολεμικό κίνημα

Αμεση ήταν η απαντηση του παγκόσμιου αντιπολεμικού κινήματος στις βόμβες του Μπους που σαρώνουν το Αφγανιστάν. Χιλιάδες διαδηλωτές σε ολόκληρο τον κόσμο, από τη Νέα Υόρκη μέχρι το Λονδίνο και το Τόκιο βγήκαν στο δρόμο τις αμέσως επόμενες μέρες φωνάζοντας "Σταματήστε αυτό τον πόλεμο".

Περίπου 15.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στη Ρώμη τη Δευτέρα. Το κάλεσμα ήταν από τα συνδικάτα COBAS και την Κομμουνιστική Επανίδρυση. Στο Μιλάνο διαδήλωσαν 5.000 και στη Νάπολη 2.000. Στη Γερμανία, σε πενήντα διαφορετικές πόλεις διαδήλωσαν πάνω από 15.000. Μεγάλες αντιπολεμικές διαδηλώσεις έγιναν και στην Αυστραλία. Χιλιάδες κόσμου συγκεντρώθηκαν στη Μελβούρνη, λίγο μετά την έναρξη των βομβαρδισμών.

Αλλες διαδηλώσεις έγιναν στο Παρίσι, στο Λονδίνο και σε άλλες πόλεις της Βρετανίας, στο Τόκιο της Ιαπωνίας, την Καλκούτα της Ινδίας, το Γιοχάνεσμπουργκ της Νότιας Αφρικής, τη Δανία, τη Νότια Κορέα, την Τουρκία, τις Φιλιππίνες, το Μπέλφαστ της Ιρλανδίας και αλλού.

Την Κυριακή και τη Δευτέρα υπήρχε διήμερο διαμαρτυριών ενάντια στον πόλεμο στη Νέα Υόρκη. Χιλιάδες διαδήλωσαν με πανό που έγραφε "Η θλίψη μας δεν είναι κραυγή για πόλεμο".

Στην Ελλαδα χιλιάδες διαδηλωτές βάδισαν τη Δευτέρα 8 Οκτώβρη το απόγευμα στην αμερικάνικη πρεσβεία. "Μπους-Μπους σε ξέρουμε καλά, ο μπαμπάς σου σκότωνε στο Ιράκ παιδιά", "Μπους είσαι ο πρώτος τρομοκράτης" φώναζαν οι διαδηλωτές της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001 που από τις 6 το απόγευμα είχαν συγκεντρωθεί στα Προπύλαια. "Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη-Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη" ήταν ένα άλλο σύνθημα καθώς και το "κάντε την πρεσβεία προσφυγική εστία και βάλτε τον Μπους στα μαγειρεία".

Στην πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία συμμετείχαν ακόμα η ΚΝΕ, ο Χώρος Διαλόγου και Δράσης της Αριστεράς με τον ΣΥΝ, το Μέτωπο Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Την Τρίτη 9 Οκτώβρη το απόγευμα πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία οργάνωσε και το ΠΑΜΕ. Ο αντιπολεμικά συλλαλητήρια έγιναν επίσης στη Θεσσαλονίκη, στην Πάτρα και στα Γιάννενα.

Αντικαπιταλιστικό κίνημα

Το αντιπολεμικό κίνημα έχει σαν βάση του το διεθνές κίνημα που έχει ξεσπάσει εναντίον του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού, στο Σιάτλ πριν 20 περίπου μήνες. Απο τότε μέχρι σήμερα αυτό το κίνημα έχει εξελιχτεί σε ενα κίνημα που αμφισβητεί όχι μόνο κάποιες απο τις επιλογές του καπιταλισμού, όπως την παγκοσμιοποίηση ή το ρατσισμό αλλά το ίδιο το σύστημα. Είχε πολλούς σταθμούς με αποκορύφωμα την μεγάλη διαδήλωση στη Γένοβα τον περασμένο Ιούλη και τώρα πρωταγωνιστεί στο αντιπολεμικό κίνημα.

Γι αυτό και οι αντιπολεμικές εκδηλώσεις ξεκίνησαν πρίν ακόμη ξεσπάσει ο πόλεμος. Οι ακτιβιστές του αντικαπιταλιστικού κινήματος οργάνωσαν αντιπολεμικές εκδηλωσεις στην Αυστραλία, τον Καναδά, την Αγγλία, την Ολλανδία, την Ιταλία, την Ελλάδα και στις ίδιες τις ΗΠΑ. Δεκάδες χιλιάδες φοιτητές απο 146 αμερικάνικα πανεπιστήμια σε 36 πολιτείες συμμετείχαν στις 23 Σεπτέμβρη σε εκδηλώσεις της φοιτητικής πρωτοβουλίας «Δράση για μια ειρηνική δικαιοσύνη».

Το Σάββατο 29 Σεπτέβρη οργανώθηκαν συντονισμένες αντιπολεμικές διαδηλώσεις σε πολλά μέρη του κόσμου.

Στην Ουάσιγκτον

Πάνω από 15.000 διαδήλωσαν στην Ουάσιγκτον, μόλις λίγα τετράγωνα μακριά από το Λευκό Οίκο. "Καταστρέψτε τον ιμπεριαλισμό, όχι το Αφγανιστάν", "Ο πόλεμος δεν είναι λύση", ήταν μερικά από τα πανό των Αμερικάνων διαδηλωτών. Η διαδήλωση που αρχικά είχε καλεστεί ενάντια στη διάσκεψη του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας μετατράπηκε σε μια εκρηκτική διαδήλωση ενάντια στον πόλεμο του Μπους.

Η ανακοίνωση του Διεθνούς Κέντρου Δράσης, μιας από τις οργανώσεις που συμμετείχαν μας δίνει μια ιδέα για το κλίμα: "*Οταν η κεφαλή της πορείας έφτασε στην κορυφή του λόφου δίπλα στο Καπιτώλιο, γυρίσαμε και είδαμε την πορεία πίσω μας και ακολούθησε μια μαζική ιαχή ενθουσιασμού. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από κόσμο και πικέτες από τα πάρα πολλά μπλοκ των διαδηλωτών... Ολοι όσοι συμμετείχαμε πήραμε θάρρος από τις δραστηριότητες της μέρας για να πάμε πίσω στους χώρους μας και να κάνουμε περισσότερη δουλειά για να πυκνώσουμε τις γραμμές μας ενάντια στον καινούριο πόλεμο και στον αυξανομένο ρατσισμό*".

Η Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση ήταν μια από τις οργανώσεις που πήραν την πρωτοβουλία να γίνει η διαδήλωση. Το κάλεσμά τους είναι εντυπωσιακό: "*Οι βομβαρδισμοί, η υποκίνηση δικτατοριών, η μαύρη εργασία για το συμφέρον των Αμερικάνικων πολυεθνικών, το χρέος του Τρίτου Κόσμου, η πείνα, η έλλειψη στέγης και περίθαλψης είναι όλες μορφές βίας. Μέχρι να αντιληφθούμε τη βία της δικιάς μας οικονομικής, στρατιωτικής και εξωτερικής πολιτικής, συνεχίζουμε να ενισχύουμε τις συνθήκες που φέρνουν την τρομοκρατία. Απαιτούμε να μη διαπραχθεί άλλος τρόμος και άλλη βία, στο όνομά μας*".

Πολλοί διαδηλωτές ταξίδεψαν από διάφορα μέρη της Αμερικής, για να φτάσουν στην Ουάσιγκτον. Φέρανε το μύνημα ότι τα γκάλοπ του Μπους δεν εκφράζουν την αλήθεια για τη θέληση των απλών ανθρώπων στην Αμερική. "*Η διαδήλωση του Σαββάτου έδειξε πως οι αντικαπιταλιστές ακτιβιστές μπορούν να γίνουν η κινητήρια δύναμη του αντιπολεμικού κινήματος. Η διαδήλωση αυτή αλλά και οι αντιπολεμικές δραστηριότητες μέσα στα Πανεπιστήμια είναι πράγματα στα οποία πρέπει να βασιστούμε για να χτίσουμε το κίνημα*", δήλωσε ένας Αμερικάνος σοσιαλιστής.

Οι διαδηλώσεις μέσα στις ΗΠΑ είναι δυναμη για το αντιπολεμικό κίνημα σε ολόκληρο τον κόσμο. Δείχνουν ότι ο κόσμος ακόμα και εκεί που ασκούνται οι μεγαλύτερες πιέσεις καταλαβαίνει ότι ο πόλεμος στο Αφγανιστάν δε είναι ενάντια στην τρομοκρατία αλλά ενάντια σε φτωχούς ανθρώπους. Χαλάνε την εικόνα που θέλει να σχηματίσει ο Μπους, ο Μπλέρ και σία ότι ολόκληρος ο κόσμος είναι στρατευμένος στην υπόθεση του πολέμου. Μπορεί μεταξύ τους να τα έχουν βρει, αλλά οι διαδηλωτές με πιο γρήγορα αντανακλαστικά από ποτέ, βγαίνουν στο δρόμο για να τους σταματήσουν.

Στη Ρώμη

Ενα μαζικό αντιπολεμικό πανηγύρι έζησε και η Ρώμη το ίδιο Σάββατο. Χιλιάδες διαδηλωτές από όλη την Ιταλία πλημμύρισαν το κέντρο της πόλης. Οι οργανωτές- η Κομμουνιστική Επανίδρυση- εκτίμησαν τον όγκο σε πάνω από 100.000. Το πνεύμα της Γένοβας ήταν ολοφάνερο σε όλη την πορεία.

Χιλιάδες από τους διαδηλωτές φορούσαν το "γιλεκάκι" με το σύνθημα "Εγώ δεν είμαι με τους G 8". Το σύνθημα "Ειρήνη ενάντια στον πόλεμο" ήταν φτιαγμένο με τεράστια γράμματα στην εξέδρα στην Πιάτσα ντελ Πόπολο και πάνω ήταν κρεμασμένο ένα πανό με το σύνθημα "Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός".

Ο κόσμος έμπαινε στους σταθμούς του Μετρό για να πάει στη διαδήλωση μαζικά, χωρίς να πληρώνει εισητήριο. Οι εργαζόμενοι του Μετρό συνεργάζονταν και αυτοί. Στην πορεία, μία μπάντα που μπήκε στη μέση έδινε παλμό παίζοντας τραγούδια. Και βέβαια το πλήθος τραγουδούσε ασταμάτητα, "Μπέλα Τσάο", "Μπαντιέρα Ρόσα".

Το κλίμα έχει επηρεάσει και τον ομιλητή. Ο Μπερτινότι καταγγέλει τον πόλεμο, μιλάει για τη βία του Μπερλουσκόνι που μετά τη Γένοβα χτυπάει τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς, υποστηρίζει ότι έχουν ανοίξει προοπτικές για ένα νέο εργατικό κίνημα στην Ιταλία και διεθνώς. Αν η ηγεσία της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης δώσει συνέχεια έστω σε ένα μέρος από όσα είπε ο Μπερτινότι μπροστά στο πλήθος της Πιάτσα ντελ Πόπολο, η αριστερά στην Ιταλία αρχίζει μία νέα φάση αναγέννησης.

Στο Λονδίνο

Πάνω από 6.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν, αψηφώντας την καταρρακτώδη βροχή, έξω από το συνέδριο του Εργατικού Κόμματος στο Μπράιτον της Βρετανίας για να διαδηλώσουν ενάντια στην πολιτική της αγοράς και του πολέμου της κυβέρνησης του Τόνι Μπλερ.

"Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη, ειρήνη όχι πόλεμο" έγραφε το κεντρικό πανό. Τη διαδήλωση είχαν καλέσει η πρωτοβουλία "Παγκοσμιοποιήστε την Αντίσταση", η "Σοσιαλιστική Συμμαχία" και οι "Πράσινοι" ενάντια στη νεοφιλελεύθερη πολιτική του Νέου Εργατικού Κόμματος. Με τα πανό και τα συνθήματα κατά των ιδιωτικοποιήσεων οι διαδηλωτές έστειλαν ένα δυνατό μήνυμα στον Μπλερ ότι οι πολεμοκάπηλες κραυγές του δεν πρόκειται να "πείσουν" τους εργάτες και τα συνδικάτα να εγκαταλείψουν τις μάχες για τα δικαιώματά τους. "*Δεν πρόκειται να αφήσουμε τα αφεντικά και την κυβέρνηση να περάσουν το πρόγραμμα των ιδιωτικοποιήσεων κάτω από το κάλυμμα του πολέμου*" έλεγε ένας ταχυδρομικός που είχε έρθει με μια ομάδα συναδέλφων του από το Ρόμφορντ. Οπως ήταν φυσικό, τα αντιπολεμικά συνθήματα κυριάρχησαν στη διαδήλωση.

Μια ομάδα δημοσίων υπαλλήλων βάδισε πίσω από ένα πανό που έγραφε "Δημόσιοι υπάλληλοι ενάντια στον πόλεμο". Υπήρχαν πανό από δεκάδες πρωτοβουλίες και σωματεία. -ανάμεσά τους και της "Καμπάνιας για τον Πυρηνικό Αφοπλισμό" (CND) που καλέσε νέες αντιπολεμικές διαδηλώσεις στο Λονδίνο και τη Γλασκώβη το Σάββατο 13 Οκτώβρη.

Στο Αμστερνταμ

Πάνω από 10.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Αμστερταμ, κάτι που είχε να γίνει από τη δεκαετία του '80 στην Ολλανδία. Πάνω από 150 οργανώσεις καλούσαν τη διαδήλωση, ανάμεσά τους οργανώσεις Αφγανών και Φιλιπινέζων μεταναστών. Συμμετείχαν βετεράνοι του κινήματος ενάντια στα πυρηνικά αλλά και πολύς νέος κόσμος. Ανάμεσα στους ομιλητές ήταν η Χαρίρ Φακίρι από την Ενωση Αφγανών Γυναικών που καταχειροκροτήθηκε λέγοντας ότι τα ΜΜΕ θα πρέπει να πάψουν να ταυτίζουν τους Ταλιμπάν με όλους τους Αφγανούς ή τους μουσουλμάνους αλλά και ότι η Βόρεια Συμμαχία, που τώρα στηρίζεται από τη Δύση έχει "*ένα τρομακτικό παρελθόν δολοφονιών, μαζικών βιασμών και αντιμετώπισης προς τις γυναίκες χειρότερης από ζώα*".

Αυτοπεποίθηση

Αυτή η πρώτη μαζική απάντηση στη βαρβαρότητα του Μπους και τη συνενοχή των συμμαχικών κυβερνήσεων, δείχνει ότι η αντιπολεμική διάθεση βρίσκεται παντού. Η αυτοπεποίθηση του κινήματος παρά τον βομβαρδισμό των ΜΜΕ με τόσα ψέμματα που σερβίρουν οι ηγέτες των ΗΠΑ και των συμμάχων τους είναι πρωτοφανής.

Παντού σε όλο τον κόσμο το αντιπολεμικό κίνημα έχει την αυτοπεποίθηση του Σιάτλ και της Γένοβα, ενός μαζικού κινήματος που έχει μετατραπεί σε εφιάλτη των αφεντικών σε ολόκληρο το κόσμο. Κανένας δεν μπορεί να μας κατηγορήσει ότι είμαστε αντιαμερικάνοι και να συκοφαντεί το κίνημα μας όταν πρώτοι βγαίνουν οι σύντροφοι μας στην Ουάσιγκτον και διαδηλώνουν έξω από το Λευκό Οίκο με συνθήματα "όχι στον πόλεμο του Μπους". Αυτό είναι δύναμη για το κίνημα μας.

Τις επόμενες βδομάδες θα χρειαστεί να οργανωθούν ακόμα μεγαλύτερα συλλαλητήρια. Οι ακτιβιστές του αντιπολεμικού κινήματος θα πρέπει να είναι στη πρώτη γραμμή και να τις **οργανώνουν**

Στη Λευκωσία

Η αντίδραση στον πόλεμο ξεκίνησε και στη Λευκωσία πολύ νωρίς. Ηδη απο το Σάββατο 22 Σεπτέβρη οργανώθηκε η πρώτη εκδήλωση-πικεττοφορία ενάντια στο πόλεμο στη Πλατεία Ελευθερίας. Την εκδήλωση κάλεσε η Εργατική Δημοκρατία. Τα συνθήματα που κυριάρχησαν ήταν «όχι στον πόλεμο», «οχι διευκολύνσεις στους ιμπεριαλιστές», «να κλείσουν οι βάσεις» και «πρώτος τρομοκράτης ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμος». Απο τότε κάθε Σάββατο οργανώνουμε αντιπολεμική εκδήλωση στη Πλατεία Ελευθερίας με μοίρασμα φυλλαδίων, μάζεμα υπογραφών και πικεττοφορία. Αντιπολεμική εκδήλωση με πορεία απο το Πανεπιστήμιο στην Πλατεία οργάνωσε στις 4 του Οκτώβρη και η «Προοδευτική» κίνηση φοιτητών.